

കുളി

രാമചന്ദ്രൻ

വിദ്യാ കെ. കെ. കുറുപ്പ്. നടമഞ്ച്

കാളിക്കുപ്പയ്‌ക്ക

കവി :

വിദ്യാർഥി, കെ. കെ. കുമാരൻകുമാർപ്പം.
കുമത്തു.

പ്രസാധകരാർ :—

പി. കെ. ബുദ്ധേൻസ്,—
കോഴിക്കോട്.
—

என்னப்பதிர்ப்பு 1955.
க்ராஃப் 1000.

விலை: 14.

அறங்கி:

அரசு அமைச்சர், கோழிக்கொட்டு.

പ്രസ്താവന :.

സുഭഗസുരലിലമായ ‘സമസ്ഥാച്ഛ്വാ’ത്താൽ കാണിക്കുന്ന ക്ഷേത്രം കരളിലോ കവറ്റിലോ ചെറുപ്പാനും കേരള ഉക്കായുടെ വടക്കാഭാഗം നിലകൊള്ളുന്നതു സഹ്യദയമാരി എതിട്ടുള്ളതാണെന്നോ. ആ പ്രശ്നവാടിക്കിലാണ് പിറവി പുണ്ണത്തെങ്കിലും സംരക്ഷണം ദോഖനപോലെ ലഭിയാത്ത മുണ്ടു കൊഞ്ചവെടി, തങ്കിരയുടെ ധാരിത്തും യായകിൽ മന്ദം വളരുകയായിരുന്നു. കാലത്തിന്റെ അധ്യാഷ്ട്രമായ അടിയന്തര ആ മാനിതമഹിയുംജോരോന്നായി തിരാഴുവിച്ചു. ജീവിതം തന്നെ ഭാരമായിത്തീർന്ന പാഴംചുടി അടിത്തക്കാലത്തെന്നോ പ്രൂരണാവാവെന്നുംപോലെ താഴും തലിയമന്നിന്തു. ‘അമൃതരഘീ’യുടെ പുനിലാവിൽ വിരിഞ്ഞെ ആ കൂമഞ്ചും പൊതുജനങ്ങൾക്കുംകുണ്ടാസപിച്ചു. സഹ്യദയമാരായ വിമർശനാർ അഭിപ്രായ‘തുണ്ട്’ അല്ലിൽ കോത്തുവരു കൈരളീക്കുന്നതിലുംപിശകയും ചെയ്യു.

പുജാവിധികളറിയാത്ത എൻ്റെ “ഭാവചുകളാണ്”എന്ന ടക്കുടി കൈരളിയുടെ തിരുനടയിൽ ആദ്യമായവതരിപ്പിച്ചു, നിത്യപകാഗ്രണി ശ്രീ ഉള്ളംട്ടിൽ ഗോവിദന്നക്കട്ടിനായരോ ടുംബ എൻ്റെ അകംകവിയുന്ന നട്ടി മുണ്ടയവസരത്തിലെ ക്കിലും മുവിടെ രേഖപ്പെട്ടതിക്കൊള്ളുന്നു. മുവചിത്രംകൊണ്ട് ആ ഗ്രന്ഥത്തെ കമനീയമാക്കിത്തീർത്ത എൻ്റെ പ്രിയ ശിശ്യൻ പി. എൻ. നായരാംകുമാർ വാത്സല്യത്തെ പ്രകടി

പ്രിക്കാതോടൊപ്പം പ്രസാധകമാരോടുള്ള കൃതജ്ഞതയും ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഒക്കരാഡാരമണ്ണ കൂദാശ നാരായണ മധുരീകരിച്ച കവിക്കോകിലം—മഹാകവി വഴി ദത്താർ തൃക്കാഡി മഹാഗയമായുടെ അതശംസകർക്ക് വിനയാവനമുഖ ക്രമീകരുക!

സഹ്യസമക്ഷം സമർപ്പിക്കുന്ന ഈ “കളിപ്പുങ്ക്” യെ സംബന്ധിച്ച എനിക്കൊന്നം പ്രസ്താവ്രമാജിട്ടില്ല. സൗകര്യരൂപം ബൈജാല്പരൂപം തിക്കൽ ചുള്ളിരയുടെ യുടെ ഭടകയിൽ ഇതിലെ മലഞകർക്കു ഗണ്മായ സ്ഥാനം ലഭിപ്പുന്നതയില്ലെങ്കിലും ‘പുജ്ഞാപമാരി’കളിൽ ഫേറ യാൽ ദേവതാരാധനയിന്നപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വയാണ്ടിക്കവും. ദേവിയുടെ അർത്തനയ്ക്കിവ പാത്രിഭവിച്ചാൽ ഹ്രസ്വജീവൻ ദന്തനാശി.

ഈ പ്രസിദ്ധീകരണമെന്തു അവതാരികകൊണ്ടും ആ സ്പാദനംകൊണ്ടും ചിത്രകലകൊണ്ടും അനന്തരമിച്ച മഹാ നാഡാവന്മാരോടു പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം നാടി പ്രഭർപ്പിക്കുവാൻ എനിക്കു വാക്കില്ല. അതുകൊണ്ട് അവയുടെ മുഖിയും സഭനാഷ്ഠവും കൃതജ്ഞതയും നിറവെത്തു എന്നും കാണിക്കായാൽ സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഈ പ്രസ്താവനയ്ക്ക് വിരാമം കരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അവതാരിക

സരസപതീകടങ്കഷത്താൽ പരമ്പരയാ സാഹിത്യ സേവനം നടത്തി പ്രസിദ്ധിനേടിയ കട്ടമത്ര ക്ഷുണ്ണവൈത്ത പ്രാറി കേരളശാത്ത സാഹിത്യികതയാർ ഇന്ന മലയാളി കളിട ഇടയിൽ അധികം പ്രേരണഭാഗിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. “കട്ടമത്ര” കനിയുർ സാഹിത്യസമ്പ്രദായം” എന്ന ഗമ്മാ വലി വഴിയായി ആ കവിക്കടംവൈത്തിൽനിന്ന് അവന്തോ ഉം ഗമ്മങ്ങൾ ഇതിനേട ഉല്ലാസത്തിൽ അവതരിച്ചിട്ടും ഒരു കാണം. മനിയും പവത്രം അമ്പത്താഞ്ചുഡി കിടപ്പുണ്ണണാനാനിവു്. ഇങ്ങനെ കൈരളിക്ക അനന്തരാല വും അന്നപ്രവുമായ ട്രധികം സാഹിത്യസമ്പത്ര് നൽ കിയ ആ ക്ഷുണ്ണവൈത്തപ്രാറി തീരജ്ഞത്താപുർം ഇവിടെ സ്ഥരിക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു.

അടുത്ത കാലത്ര അന്തരിച്ചഭോധ “ഉമാകവി കട്ടമത്തി”നെ ദരിക്കൽ കാണാവാൻ എനിയ്ക്ക് ഭാഗ്യമണം യിട്ടുണ്ട്. കോട്ടുക്കുൽക്കുടിയ സാഹിത്യപരിഷത്തിൽ വെ ചൂണം. തോൻ സുവാത്തുകളെമാനിച്ച് വെടിപറത്തു കൊണ്ടിരിക്കുന്നും മലപ്പുറമ്പുന്നുനായ രഹം അങ്ങോടു കയറിവനു. “കട്ടമത്ത്” കനിയുർ കാഞ്ഞിക്കുള്ളുക്കരപ്പ്” എന്ന് ക്രീതത്തിൽ രഹം അതിനീടെ മന്ത്രിച്ചതിൽനിന്ന് എനിക്ക ആശൈ മനസ്സിലായി. അദ്ദേഹം വന്ന ഉടനെ എന്നോടു ചൊംബിച്ച “കാഞ്ഞപരിപാടിയിൽ നിഃജ്ഞാടെ ഒരു കവിത ഉണ്ടെല്ലാ.” അത് താഴാറില്ലെന്ന കേട്ട. ഏ നാൽ ആ നമാനത്ര തോൻ എന്ന ചൊല്ലിക്കാഞ്ഞടക്ക

ഡ്രോ” എന്ന്. “വകുപരാ പബ്ലിക്കാഷൻ. ഡലിഷ് അനാസ്റ്ററം” എന്നടക്കം തൊൻ മരപടിപറത്തു. തുടർന്ന് “നമ്മുടെ വേദ കൈപാട്ടു തമ്മിൽത്തന്നെ എത്ര അന്തരമുണ്ട്” എന്ന സന്ദർഭം അന്നസരിച്ചു നേരംപോകായി ഒരു ചോദ്യവും ചോദിച്ചു. കുട്ടത്തിൽ ഉള്ളവരെല്ലാം ചിരിച്ചു. എങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്ത് ധാരാത്തു ഭാവങ്ങേം കണ്ണിലും. എൻ്റെ ചോദ്യം കുറെ അവിന്നയമാണോ എന്ന തൊൻ അദ്ദോഹം സംശയിക്കാതിങ്ങനില്ല. അനന്തരമുണ്ടായ അനാഭവങ്ങളിൽനിന്നും, ആ പരിഗ്രാമാത്മാവിനെപ്പറ്റി യുള്ള എൻ്റെ ആര്ശ്ശ അഭിഭ്യാസത്തിലാണെന്ന് എനിക്കു ബോല്പ്പറ്റുപെട്ടു.

ഈ “കളിപ്പോയ്ക്ക്”യുടെ കത്താവായ വിദ്യാർഥികൾ. കെ. കെ. കുറപ്പ് ആ മഹാകവിയുടെ അട്ടത ഭാഗിനേ നേരുന്നുണ്ട്. കാവുപ്പരചനയിൽ അമ്മാമാളി ചിട്ടകളും മട്ടകളും ദേശങ്കരിയും എല്ലാം മരക്കാമുണ്ട്. കളിപ്പോയ്ക്ക് ആരംഭിക്കുന്നതുനെ കേരളത്തെ അധികരിച്ചേഴ്ചതിൽ ഒരു “ജയഗീതം”കൊണ്ടാണ്. അവസാനിക്കുന്നതു “സരസപതിപ്രാതമനകൊണ്ട്.

ആകെ പത്രിനെക്ക് വണ്ണകവനങ്ങളാണ് ഈ സമാധാനത്തിലൂല്പ്പട്ടിക്കളും. അവയിൽ ഏറിയകുടം പ്രതിഗ്രാമകകവനങ്ങളാണ്. ഈ സന്തൃപ്തായം പക്ഷേ, തറവാട്ടപാരമ്പര്യത്വം നോക്കിയാൽ, കാവുപ്പസരണിയിൽ ഈ യുവകവി അംഗീകരിച്ച ഒരു ചുത്രമയാണെന്ന് വേണം പറയാൻ. യാചകി, ഭൗഗോളം, ജീവിതാസ്ഥിം, ഏകാന്തത്തിൽ, പുനരം, കുട്ടിലിട്ട് കിളിയോട്ട്, ചെടിയുടെ പാട്, കൈത്തിരി, ഇവയെല്ലാം മോത്തത്തിൽ മേഘരം തുടർത്തിൽ പെട്ടുണ്ട്. യാചകി, ഗീതാജലവിയിൽ

നിന്നുള്ള അതശ്യാസാവാദമായെന്ന്. എന്നാൽ അതോടൊപ്പം ജീവിതാപ്പണം, കൈത്തിരി എന്നീ മുന്ന് തൃതികളും മിസ്സി ക്ഷുദ്രസ്ഥാനത്തിൽ പെട്ടതായി കരാതാം. ശേഷമുള്ള വയിൽ ‘അമരഗീത’ത്തിലെ ഭ്രമവും മലങ്ങം “എകാന്ത”ത്തിലെ മാവും വള്ളിയും എല്ലാം കേവലം കാചുകീകാചുകമായെന്ന് പ്രതിഞ്ഞപ്പാദാശം. ‘പുഠം’ എന്തോ ഒരു മാനുശന സ ക്ലീച്ചുള്ളതായിരിക്കും. “ചെടിയുടെ പാട്ട്” കവിയുടെ അത്തമകമാകമാണ് തന്നെ. ആ പാട്ടേക്കു്,

ഉയരമെഴുന്ന തയവിൽ ദേവും
കയിലേറുപാടി മധുരമായി!
പുതശ്ശരവും പുണം മാഹപക-
ഖാങ്ങ ഭാവദേശമിചന്നതില്ല!

തെളിവോടൊഴുകം തരംഗിണിക-
ഉപകളാൽ താളും പിടിച്ചു നിന്നു,
മണമേഡും പുനിരി ചുണിരി ചു-
ണിണിയായു് യുണങ്ങിപ്പരിഹസിപ്പു.

ഇങ്ങനെ ചരാചരങ്ങൾക്കണഡായ ഭാവദേശങ്ങളെ
കവി സരസമായു് ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കും.

പ്രതിഞ്ഞപാതമകൃതികൾ സാധാരണമാക്കി പ്രായണ ഭർഷങ്ങളായാൽ അത്തിലപ്പെടാൻഡി. ഭാവനയിൽ കവിയെ അനാഗമിച്ചു് ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുവാനാളും പ്രയാസം തന്നെ കാരണം. ‘രാചകി’ അതിന്റെ പ്രശ്നാന്തരാഖണം. അതലോചനാമുതമെങ്ങിലും അതു് അപാതയമുറഞ്ഞു.

“സാ കവിതാ സാ വനിതാ
യസ്യാഃ ശ്രവണേന ദർശനോഹി
കവിദ്രൂദയം വിഭവ്രൂദയം
സരളും തരളും ച സത്പരം ഭവതി.”

എന്ന പദ്ധതം ഇവിടെ സ്ഥാരണിയുണ്ടാകും.

നമ്മുടെ കവിക്ക പ്രതിനിർബ്ബന്ധനയിലൂള്ള അഭി യച്ചി അസാധാരണപ്രശ്നങ്ങൾ കളിപ്പോള്ളുന്നതിൽ എവിടെ നോക്കിയാലും കാണാം. സൗജന്യാഭ്യന്തരി എന്ന കവി തയിൽ, കവിയുടെ ഭാവന, പ്രാതിനിദിഷ്ടപ്പെട്ടുകൊണ്ട് രസിച്ചും പ്രാപണവിക്രൂഢങ്ങളിൽ അനാപവിച്ചും സുഖരം സന്തുരിച്ചു അവസാനം പാൽക്കുടലിൽ ചേന്ന ചേന്ന പരമചൈതന്യത്തിൽ ലഭിച്ച നിർവ്വതിക്കൊ തീർന്നു. “തെ കാഴ്ച,” “പൊൻപുക്കൾ” മുതലായ മറ്റൊരുക്കളിൽ അത്തരത്തിൽ പെട്ടു. കഷ്ഠകവുത്തിയുടെ മാ ഹാതമ്പ്രയും അതിലൂള്ള കഞ്ചപ്പൂർവ്വകളും വണ്ണിക്കുന്ന “കഷ്ഠ കൻ” എന്ന തെ തുടി മാത്രമാണ് ഈ സമാധാനത്തിൽ സംസ്ഥാനപ്പെട്ടതുന്നതിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. ശ്രേഷ്ഠമല്ലോ പലതരം ദ്രാവിഡപ്പുത്തണ്ണങ്ങളിലാണ്.

ആമാൻ കുറപ്പിന്നെന്നു ആദ്യപ്രതിയായ “ഭാവമുക്കും” ഉം തന്നെ ഭാവങ്ങൾ കേവലം ദുക്കളാവാമയില്ല. ‘കളിപ്പോള്ള’യിലാകട്ടെ അവ ക്രൂതയും വിരിഞ്ഞും തെളി ഞ്ഞും കാണണണ്ട്. ഭാവിയിൽ അനേകം രസനിഷ്ട്രന്തി കളായ കാവ്യങ്ങൾ ഈ യുവകവിയിൽനിന്ന് കൈരളിക്ക ലഭിക്കുമ്പാകട്ടെ എന്ന തോൻ ആഗ്രഹിക്കും ആരംബിക്കു കയ്യും ചെയ്യുകൊള്ളുന്നു.

നന്നനു,

30—9—54.

മാറ്റിപ്പുറത്തും കേൾവന്നായർ.

ര ണ്ട് വാ കു കുടി

അന്നവർഷിതകവിഖായ അറിയുന്നതു് കുഹവ
എന്നായർ സാമോദം കൈപിടിച്ചുവതരിപ്പിയ്ക്കുന്ന ഇത്
'കളിപ്പോങ്ക്'യിലെ കവിതാസ്ത്രസ്ഥിരങ്ങൾ പിന്നിൽ ഇത്
ലേവകൾ നില്ക്കുന്നതു് അവളുടെ വിധാതാവിരാൻ സ്റ്റേജ്
മയവും അതിനാൽ അനിശ്ചയപ്രവൃത്തായ നിശ്ചയാന്തര
ആദരിച്ചിട്ടാണു്; ആവശ്യമായിട്ടുണ്ട്.

കാവ്യഭാവനകൾക്കു പണ്ണേഡ വിഹാരംാഭായ 'കട്ട
മത്തു്'കൊംബുത്തിലെ പുതിയകാലാത്ത ഏച്ചന്നുകരമാ
ണു് വിദ്ധാൻ. കെ. കെ. കുപ്പ്. കലാവാസന പാര
സ്വരൂപസിലമോ അല്ലങ്കോ എന്ന ജീവഗാന്ധീജന്മത്താർ തീ
ച്ചപ്പെട്ടത്തെട്ട്; സഹ്യദരായ നാഞ്ചി സംബന്ധിച്ചേട്ട
തേതാളം കലാസംബന്ധായ ഒരു പാരാവരുത്തിരാൻറെ തുട
ച്ചായിട്ടുമാത്രമേ അറി. കുപ്പിനെ കാണാവാൻ സാധിക്കു
കയുള്ളത്. നേന്തസ്ത്രീകമായ ശക്തി വിളിത്ത ഇത് എങ്കിലും
തിരിരാൻ ഗാനങ്ങൾ പഴയ പാരാവരുത്തി വന്നുകാണ
തത്തും പുതിയ ഭാവിക്കു നിരാശപ്പെട്ടത്താത്തത്തുമാത്രേ. ഈ
അഭന്ന ഇരുക്കാലാഭള്ളുടേയും ചുമലുകളിൽ സാഹാന്ത്രിങ്കോ
ടക്കുടി കൈവെച്ചു് ഇടയിലുള്ള വർത്തമാനത്തിരാൻറെ ദൈര
ഖടപ്പാതയിലൂടെ നടക്കുന്ന യുവകവികൾ വലിച്ചുവരുമാ
റാക്കേട്ട!

ദേശാഭിമാനം, സൗഖ്യത്തും ഭക്ഷണം, പ്രേമം, സ്വാത്രത്തും വാശരം, ഭജവിതാനാക്കമും, ആത്മീയാനന്ദവിജ്ഞാനം, തുടങ്ങി ഉള്ളഭേദവലകളുടെയും മുഹമ്മദശാരതത്തിന്റെയും നിതാന്ത വ്യത്യാസാഭിഷ്ഠ ഭാവങ്ങൾക്കു താഭ്യാലിയുടെനാ വിസ്തൃതാ ശയനായ ഈ കവിയെപ്പറ്റി അക്കം നല്ലതേ പറയാൻ ശ്രാവ്യം. ടാഗ്രോറിന്റെ ‘ഗീതാജാലി’യിലെ അനുഭവാം ഗാനത്തെ അനാവദിയുടെനാ കവി ആശയാനവാദത്തിനായി ‘വേദശ്സ്‌വർത്തി’ന്റെ ‘ധാരോധിത്സ്’ എന്ന ഗീതത്തെയും സമീപിയുടെനാ. ‘ഭേദഗീതം’ തുടങ്ങിയ തുടികളിൽ ‘സിംഘോഷിസ്’ത്തെ ഉപയോഗപ്പെട്ടതുനാ കവി ‘കഷ്ടകൾ’ തുടങ്ങിയ തുടികളിൽ അജ്ഞപ്രതിപാദന മും ചെച്ചാൻ മടിക്കന്നാലും. വള്ളത്തോളിന്റെയും, കറി പുറത്തിന്റെയും, രജൈരക്കുപ്പിന്റെയും കവനപ്രേരണ കൂടു ഈ ‘കളിപ്പായ്ക്ക്’യിൽ അന്തസ്ഥലിലമായി പ്രവർത്തി യുടെനാതും ദശനികുലാണ്. എത്ര മഹത്തായ വൈവിധ്യം! ഈ വൈവിധ്യം വിളംബരപ്പെട്ടതുനാതും കവിയുടെ സി ലിഡാന്റും നിശ്ചിതാം ഹ്രദയചുത്തകം വന്നിട്ടില്ലെന്നാണ്. ഇതിൽ കവിഭാവത്താൽ ഒംഗളവാത്രം വായനക്കാക്കി വേറൊന്നാണോവാൻ ഇടയിലും. അതിൽ കവിഭാവത്തെ സിലിഡാന്തപ ക്കപാതകങ്ങളുടെ മഹമായി സമഗ്രമായ വിശ്വദശനത്തിനു സാധിക്കാതെ വെള്ളം മുദ്രാവാക്കൃതാതാക്കളുായിപ്പോം കൂനാ യുവകവികൾ വല്ലിച്ചുവരുന്ന ഇക്കാലത്തു ശ്രീ. കൂ പ്പിനേപ്പോലെ പ്രശ്നത്താനാസരായ ഭാവനാധനാഭാരത കുടെ വിഹരിയുടെവാൻ വിശ്രേഷിച്ചുായ സുവർണ്ണങ്ക്.

ഈ കളിപ്പായ്ക്ക് മിൽ എന്നൊക്കെങ്ങില്ലോ പറയാൻ ആഗ്രഹിയ്ക്കുന്നു. ഇതിൽ സാമ്പത്തികപ്രധാനങ്ങളും അവയുടെ പരിഹാരനില്ക്കണം മില്ല; ഇതിൽ കട്ടത രാഷ്ട്രീയചാർക്കലില്ല; ഇതിൽ സമൂഹവിചാരങ്ങളും ഭാവിയുടെ മാനിഫെസ്റ്റോകളും മില്ല; ഇതിൽ വിപ്പവത്തിന്റെ ആഹ്വാനമില്ല. ഇത്തല്ലോടുണ്ടാക്കിയേ കവിതയാണ് എന്ന വാദിയുള്ള വർ ഇതിന്റെ തീരത്തിൽ വരണ്ണാക്കുന്നോ ആലത്തിലിന്നാക്കുന്നോ എന്നിക്കണ്ടിപ്പായമില്ല. കവിയെപ്പോലെ പ്രത്യേകം സിലിന്ററും ചീസറതവക്കാണ് ഇതിന്റെ ആസപാദനം ഇഷ്ടപ്പെട്ടുകുയെന്ന സാരം. “ഉച്ചേഴ്സ്വരിതവ്യ” കാരായ ഒരു വലിയ കുട്ടം കവികളുടെ ശ്രദ്ധകോലാഹലത്തിനാടിയിൽ ഇത്തരം ലജ്ജാലുകളോടു കവികളുടെ ലളിതഗാനങ്ങളും ഗ്രാലിക്കപ്പേറേന്നമേ എന്ന പ്രാത്യീകൃതകാണ്ട ഇവിടെ നിന്തുന്നു.

സെൻറ് എല്ലാശ്യസ്
കോളേജ്,
മംഗലാപുരം,
25—7—55

{ സുക്കമാർ അഴാഹോട്.
മലയാളം & സംസ്കാരം ചുവർ.

സ മ ഘ് ണ ന

oooooooooooooo

മഹാകവി കൃമത്ത്

അ മ ന ന ന ന

രുചേവടിയിൽ.

൩ ၁ၦ .

ഇക്കാണം സർവ്വത്രപുത്തിയിലനിശ്ചം
ദീപിപ്പുരം പരമ്പരി—

ദിക്കാലാഭിയ്യുതിയം പരമോത്ത വോക്കളാ—
യെപ്പും ചിന്നിമിന്നി,

തക്കം പാത്രം ക്കരനിൽക്കിളിയുമെല്ലവേഴ്ചാ—
ആളു മോഹാന്ത്യകാരം

നീക്കം ചെയ്തിപ്പുകാശം പക്കുമൊത്ത മഹാ—
ദ്രോവം ജയിപ്പു !!

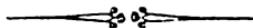

ഉ ക്രീട മ നോ

	വേജ്.
പുസ്തകം.	വേജ്.
1. ജയറിതം.	1
2. യാഹകി.	4
3. സൗരദശ്യാനന്തരി.	9
4. ക്രമരഗിതം.	12
5. വൈഖർജ്ജകാർണം.	22
6. ജീവിതാപ്പണം.	25
7. കഷ്ടകൾ.	29
8. ശംഖനാഡം.	34
9. ഏകാന്തത്തിൽ.	39
10. പുമരം.	47
11. ക്രൂരിലിട്ട കിളിയോട്ട്.	52
12. കൈത്തതിരി.	56
13. തെ കാഴ്ച.	62
14. മനസ്സിനി.	70
15. പുന്യാദം.	75
16. മൃഗത്തം.	78
17. ചെടിയുടെ വാട്ട്.	83
18. സരസ്യതീകിത്തനം.	89

കൂളിയെടുവയ്ക്ക് .

ജയഗിതം.

(രാഗമാലിക)

ജയ! ജയ!! കേരളധരണി! തായേ!!
ജയ! മമ മംഗളധ്യാരണി തായേ.
ഭ്രഹ്മനിന്നനന്നങ്ങിനി! പാവനി!
ബുധജനതിലകിത ശക്രജനനി!

തളിക്കരം, മലതകരം, വിലസും കുടകു,-
ക്ലാളി തിരളം. വൃത്തമേടകരം, മാടകരം,
തെളിവൊട്ട നടമാടീചം നാടേ!
മലനിര ചുഴം മാബുലിനാടേ! (ജയ ജയ!)

മലയജമാതതലാളിത് സുലളിത്—
തങ്ങവരനികരദലാവലിഹരിതേ!
സുതചിരകേരമഹീതഹപ്പരിത്—
തിരമന്നാഹര ലക്ഷ്മിഭരിതേ! (ജയ ജയ!)

‘കളികളി’വവമാടമൊഴുകം തടിനികർ
തെളിവെഴുമഫകാട് തഴുകം താഴേ!
ലളിതകലാനിലയേ! കവികോക്കില—
കലകളിശ്ചിതമധുരിതകായേ! (ജയ ജയ!)

സുലളിത് ‘പള്ളപള്ള’ മദ്ദളകേളി—
മേളതരംഗിതനന്നനല്ലോലേ!
കിളിമൊഴിയശകാട് മൊഴിയുന്നവനി!
മമ മതിമോഡിനി! മേറിനി! ജനനി! (ജയ ജയ!)

തെത്തെത്തരയുയരെ വതം തിരന്നിരയാ—
ഉത്തരചിരി ചൊരിയും ജലനിഡിയും
വടക്കടിച്ചുമ നിൻ ‘ജയഗീതം’
വട്ടതയോടും ഏലാഷിപ്പു നിയതം! (ജയ ജയ!)

ജയഗീതം

ജയ! മമ ഭാവുക്കഥാത്രി! സവിത്രി!!
ജയ ജയ! റോധ്വച്ചത്രി! ധരിത്രി !!
ജയ ജയ! കേരളിയരണി! തായേ!
ജയ ജയ! മംഗളിയോരണി തായേ. (ജയ ജയ!)

2. യാവക്കി.*

(ഒ ക ക)

നമക്കം വിളയുന്ന—

ശാന്തമാം ഗ്രാമത്തിലേ

നമ്മുടം നടവഴി—

നിളവേയൻവേലം,

കരണ്ടാരോ കവാടങ്ങൾം

തോറുമെ ഭിക്ഷയ്ക്കായ് താന്തി—

പാരാതെ തെണ്ടിത്തിര—

ഞത്തുംഡിപ്പായ് നടക്കണ്ണുംം,

കാണ്ണായി വിച്ചരത്തിൽ,

മോഹനസപ്ലംപോലെ

ചേരണ്ടുമെരിയ തങ്ക—

തേതു താവക്കം നവം!!

രാജിയ്ക്കുമാരമത്തി—

ലത്യുന്നം വിരംജിയ്ക്കു.

രാജാധിരാജനാരെ—

നാശ്വര്യസ്തിശ്വായായ് താന്തി!

എൻ പ്രതീക്ഷകൾ പക്ഷം—
വിത്തതിപ്പറക്കയോ—
യൻപൊട്ട് മാനത്തിലേ—
യും യൻ പൊങ്ങിപ്പോങ്ങി;

മാമക ഭൂദിന്ത്യ—
ഇസ്തുമി, ആഡിനവ—
മായ വാസരം കിളി—
അന്നതായോത്താനീ മുറാ.

ചിന്മാ'രജോ'ജാലം
തന്നിലെന്നാട്ടം ഭംഗ—
മെന്നിയേ വാരിക്കോരി—
ചൂംരിയും സന്ദർഭത്തിനായോ—

അത്മിയും അതകളുന്ന
ഗ്രംഖമാം ഭിക്ഷയും യോ, തൊ—
നത്മിനി ഹാഷ്ചാമത്ത—
ചിത്തയായോ നിലകൊണ്ടി

മനമാരധം വന്നെ—

നാരികേ നിന്തു; ഭവാൻ-
സുദരകടാക്ഷമോ—

നാവളിൽപ്പുതി,ചുഡാ!

സ്നേഹസുദരമിവം

പുണ്ഡത്യുനീജനത്തിൻ—
ചാരവേ തിരഞ്ഞിയെ—

നട്ടതേരെയ്ക്കു ഫനിള്ളി!

എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ—

സൗഖ്യം കൈവന്നതാ—
യെന്റെ മാനസമന്നോ—

ടോറുകയായീ മനം!

പിന്നെയഞ്ചുന്നാ വലം—

കൈമല്ലതടൻ നീട്ടി—
ചുഡാനാ:-“നിൻ വശമെന്തു—
ണ്ണനില്ല നൽകാൻ ഭദ്രോ!”

എന്നൊരു രാജകീയ—
വിനോദം, കൈമലത്തി—
ഹന്ത്, ധാചകിയോട്—
ധാചിചുട്ടീകയേന്നോ!

അപ്പവർന്നവോ, യെത്ര—
ചെയ്യണമെന്നാരാതെ
വെന്നവല്ലാ, ന്മ ഭിക്ഷാ—
പാത്രത്തിൽ കയ്യിട്ട് ഞാൻ,

സാവധാനമായോരു—
ധാന്യത്തിന്റെചെറുമണി
കൈവശമെട്ടത്തങ്ങൾ
കരയ്ക്കിൽ സമപ്പിച്ചേൻ.

എന്നാലുഡിനാന്തത്തി—
ലെൻഡിക്ഷാവാത്രത്തിലെ
ധാന്യങ്ങളിനാകേ ഞാൻ
നിലയ്ക്കു ചൊരിഞ്ഞപ്പോൾ,

കാണായിതാശ്വര്യമാ
യാന്ത്രജാക്ഷിന്ദയിലായ്—
ചൃണിയനോരു സ്വന്ന്—
യാന്ത്രതിന്റെ ചെരുമണി!

വാവിട്ടു കരഞ്ഞുവോയ്—
കിരിപംനൊന്തണ്ണും! മാനം—
വേവുന്നു സർവ്വമന്ത്രേ—
ഈ പ്ലിഈ അതിക്കന്നതിൽ !!

* ഗാതാജ്ഞലീഡിയിൽനിന്നു—അദ്ദേഹാംബവാദം.

3. സൗജ്യാനുത്തി.

i

അരിയഭാവന കലിതക്കശത്രക-
മൊക്കെവസമണന്മോ-
അതുപസശമയ്യുമുള്ളും-
ക്കതിമോടന വിത്തി,

ചെരിയവേഗമോട്ടയൻ മാനത്തി-
ലങ്ങമഹൈപ്പുക്കിളിവോലെ,
പുലരിപ്പുഞ്ചിരിപ്പുത്രമലർത്തോറം
വന്നു പുന്നേതൻ നകന്മാ;

മരതകപ്പുചുത്തണലെഴും വന-
തലത്തിൽ തത്തിക്കളിച്ചു;
നെടിയ നിർവ്വതി ലഭിയാതന്തിത്തിൽ
തൃപ്പുകവിളിണയിൽ,

തൃതുരൈപ്പുലവടിവിൽ ചുംബനം
സരസമപ്പണം ചെയ്യും;
തെളിതാരകളാഭിനവദിവാ-
വലികൾ മിന്നും പുമച്ചും,

കളിർന്നിലാവെഴും നിശയേട മാറി
ലലമലമല്ലസിച്ചും;
പരമനിർവ്വതിയ്ക്കും ശരം ഭാവന—
പരമ ചുറക്കയായി !

ii

കരത്ത കക്കടപ്പുതപ്പു മാറ്റിയി—
പ്രത്തി ചുംപട്ടടക്കേ,
കതിരണിവയലെഴും സന്നാടിനേൻ്ത—
യതിരമുരംഗം തനിൽ,

വള്ളക്കുത്താഹപ്പോലിമ ഘുണഭാര—
തെളിവു നന്തനം ചെയ്യേ,
കളശാനം പൊഴിച്ചതിച്ചിമലയാ—
ഈാഴക്കം ഘുണവാലയൊപ്പം,

മധുരഭാവന പുതംനാന്തിയ്ക്കായി—
പ്രത്തക്കേ ലാത്രുകയായി!
ഉയൻ 'ദ്രോഗ'നിരക്കം കാലത്തി—
നാരത്ത താധനമേറ്റ

സെങ്ങള്ളാസ്രതി

ഇടിഞ്ഞു'ടിമടി', തകന്മുൽക്കട-
രടിതം മാറരാലി കൊംബേക്,
പ്രചണ്യവാത്യയാലവണ്യഭ്രതലം
പ്രചിതമായിട്ടിരിയ്ക്കു,

നിയതിനീക്കംതിനടിവെച്ചന്നത്-
വിടവികളാഞ്ഞവീഴ്ത്തേ-,
യുലകിലേറുന്ന വിവിധാവനങ്ങൾ-
ഇലരമാരവം കേട്ടോ,

പുതു പുണ്ണന മനജ്ജീവിത-
കുത്രകലിലക്കം കണ്ണും,
ഇടതടവശാത്തഫകിലാശകൾ-
തടവുമാമോഹം പുണ്ണും,

പരമശാന്തിയെത്തിരഞ്ഞ ഭാവന
വിരഞ്ഞ പുറകുയായി !

iii

വകലന്തിയോളമനശ്വലം വേല—

പലതും മേല്ലു മേൽ ചെയ്തും,
ചരംവശരായ്പുരമാരിപ്പു—
ചതിപിഡനകളിറം,

സഹനമാന്ത്രകളും പ്രകൃതിതന്ത്ര-

മഹിതമാമങ്കം മാന്ത്രം—
മദയമായ്ത്തീന്തം, മഴലിൻ കോലമോ—
ട ദേഹിനരാജ്യനം;

കർന്നന പോലും കരളലിയിയുള്ള—

മെളിയ ജീവിതം പുണ്ട്—
മശരണരാധിക്രമയുമേചക്കം—

പെട്ടന വാട്ടക്കം കണ്ണം—

വരമഴലാന്തം വരമബ്രഹ്മവ്യത്തെ—

വരതിച്ചുറക്കയായി!
വതിതരഞ്ഞാഹാരിതരാധണ—
സ്ത്രുലശക്തി വളര്ത്തി,

തന തയികാരം മൃച്ചവൻ ക്രേണുരഥി—
ക്രൈമോട്ടവനി തന്നിൽ,
തിരുമോട്ടേവത്തൊക്കെയിൽ നന്നായു്
മരവുംബനില കണ്ണട,

അറുലുംമോപരേതാടനപ്പമശാന്തി—
ഇള്ള അറി ഭാവന വീണ്ണടം !

iv

ചിരി, കരച്ചുലും; സുവാഴിവദ്ദളിം;
ബിനരാത്രികളിം; പിന്ന,—
യുധപ്രതാഴ്ക്ക, ത്രിഭയാസ്തമയ—
മുലകിലിലിങ്ങിനെയെന്നം,

വിപരീതദ്ദളായിൽക്കുരകളായു്
മരവും ദ്രവ്യപ്രാവത്തോ—
പരമാത്മമോത്താലോരു വസ്ത്രവിന്നർ
യകവും ഘറവും മാത്രം;

വെരമ മവിതമം നയിപ്പുതി
യുങ്കിക്കാളിനിണ്ടും
വരമജ്ഞാനത്തിനാഴി മാമക—
സുഗ്രേഹാവഹ വിഞ്ചം!

ജഗത്തിലീവായം വിവിധനുദര—
വിക്രതദുശ്യങ്ങൾ കണ്ഠം,
വരവശ്രദ്ധയിത്തളഞ്ഞാട്ടകമാ—
തതരംഗിണിംഗാട്ടക്കുട,

പരിത്രാഷമോട്, മഴലുംടം പല—
തരവും നാട്ടകൾ തെറി,—
ഡേംബിൽ കാണായി തടം തകര്ത്തിട—
മുദയി വിസ്തൃതമായി;

തിരഞ്ഞെല്ലെങ്കിലും വലഞ്ഞും ലക്ഷ്യത്തി
ലണ്ണഞ്ഞ പേടമാൻവോലെ,
എദയവല്ലുകരങ്ങളാൽ ചേന്ന—
ചീരവിരഹിണിവോലെ—

അമലപ്പും നോല യലയാഴിയ്ക്ക—
മണഞ്ഞു നിർപ്പുതി നേടി!

മധുരഭാവന പരമേക്കാഗ്രമാ-
യധിച്ചരിഞ്ഞ യായോ മനം,
പലപല മുച്ചചരിതസാക്ഷിയാം
ജലയി തരണം ചെയ്യു,

വകന്ന മാമലവനിരപോലുള്ളും ഗ-
തരംഗമാലകംനേരെ;
“പരമലക്ഷ്യത്തിലണ്ണയവേ വിശ്ലേഷണം
പരമ്പരകളുക്കണ്ടി”;

പദ്മാദി പിന്തിരിച്ചും സ്ഥാനമാവക-
പെരിയ ഭീതത്’യെന്നായോ:
പുരുഷകാരത്തിന് പുത്രചേതന്യത്താൽ
പുരുഷയീരതയെപ്പുണ്ടി,

തെരുതെരെ വകം വിവരത്തിയേം ച-
പോതതി മനോഭ്രംഖ പോകെ,-
യഴകേകളുള്ളിലും ചുന്നുള്ള-
മൊഴക്കം കുവിത പോലെ,

പല 'സിലു' കളുമടിച്ച ദിവ്യമാ-
മന്ത്രത്തികളും മേരേൽ;
തപരവുണ്ട് വീണ്ടും കതിയ്ക്കുവേ, കാൻ-
പ്പരപ്പുകാണായി മറം-

പരമമേയമായോ, പരമാനന്ദമായോ
പ്പരമഗംഭീരമായി,
പരമശാന്തമായോ പരിലസിച്ചീടും
പരന്ന പാൽക്കടൽ കണ്ടു-

പരിമളിയരി പരത്തിച്ചെന്നാൽ
പരമസ്ഥാപനങ്ങും കണ്ടു-
പരമാഹ്നാദത്തിലുയൻ ദിവ്യമാം
പരമചൈചത്രന്മാം കണ്ടു-

പരമസത്യത്തിന് കനകകാന്തിയിൽ
വിരിഞ്ഞെ താമര കണ്ടു-
പരിസരം മറം പരമശാന്തിയി—
ലലിഞ്ഞുചേന്നതുകണ്ടു-

സുവർണ്ണപത്മത്തിനകം ലയിച്ചടൻ
പരമാഖിപ്പുതി പൂണ്ട്.
പരമാനന്ദമായോപരിശമിച്ചിതെൻ
മധുരഭാവന—ഗാന്ധം !!

4. ഭരതഗിതം.

(ഒ ക ക)

മലരേ! ചിരിപ്പുതെ-

ന്തിനിയും ലാവണ്യത്തി-
നലയിൽ സ്വന്നമെന്ന

മുക്കവാനാമോ ഭാവം?

നിന്നമെയമാമേതോ—

സൗഖ്യം ചുണ, നാഹാ!
നിന്തിദ്രമാനദത്തിൻ

ചുളികും ചുണ്ണങ്ങാ തോൻ?

നിന്നനോഹരിഡളം—

ചുട്ടും മറം ചുംബി—
ചുമന, സ്ത്രീ ചുന്തേൻ—
നകന്ന മോഡിപ്പുനോ?

ചുംബിരി തുകിസുമ—

പ്രസിഡ്യ സദാ ചുവേ !
നിൻ ചിരിയിക്കൽ കാണ്ണരു
വിശ്വപ്രസൗഢ്യമാനായോ!

* * * *

മാദകാമോദം വള്ള-
ഞ്ഞന നിന്ന് സാഹചര്യ-
മാഡേവമനാരതം.
നൽകവതില്ല; കഷ്ടം!

നിന്നില്ലെങ്കണ്ണലമം
സൗഖ്യം ദർശിപ്പാനം;
നിന്നില്ലായ്മമെന്നം
മേല്ലുമെൽ വള്ളത്താൻം;

തന്നെയാം വിധിയിതമ-
മകരിനിത്തിത്തമി-
ഡെന്നമീയന്നാറുശ-
തന്ത്രിയാൽ കൂടിക്കൊട്ടി.

സത്യം നാം മറവിയാ-
ലഭ്യായി പ്രകൃതിയിൽ
നിത്യനുതനമായ
സൗഖ്യം ദർശിപ്പിക്കാം;

നിത്യവും വിശ്വസിന്നു
വിളിയില്ലക്കിൽ ഭോജ്യ—
മെരുയും വിശിഷ്ടം ഹായും—
തതിരിലുമെന്തുകാണും?

* * * *

സത്യമെന്നാത്മാവെല്ലോ—
കാലത്തുമനാരത—
മൊന്തുചേന്നിരിപ്പു—
നിന്റെ സൗഖ്യത്വങ്ങൾക്കും മാത്രം

മലരേ, തവാമേയോ—
മോദത്തിന്റെ ലഹരിയിൽ
നലമായും ലയിച്ചു—
നഞ്ഞാ മറരാഗാപാശം?

നിതരാം തപദീയോല്ലോ—
സോഖ്യവത്തിങ്കിൽ ഭ്രൂമാ—
മുതമേ നുകന്നാൽ—
വണ്ണിനണ്ണാമോ മോഹം?

സത്യസന്തോഷം ചിന്നി—

ചാരിയ്യ പുവോ നിത്യം;

മത്തിലാണല്ലോ സപയം—

തെളിവും സന്താന്യവും.

5. ചൊന്തപ്പു കുറി.

(ഇണമേരം.....കനീസ്! എന്ന മട്ട)

മലയിലും താഴ്ര തനിലുമായോ,
വിലസുന നീലമാം വാനിടത്തിൽ
കഴകിപ്പോയിട്ടുണ്ട് വെണ്ണമുകിൽപ്പോൽ—
പൂഴതേ ഞാനേകനായോ സഞ്ചരിയേണ്ണ;
ങത തടാകത്തിൻ തടത്തിലുള്ള
മരതകമാമരപ്പോയയിങ്കൽ,
ചെറുതെന്നലിൽത്തന്ന ഒള്ളപ്പോകം
ചീരക്കരം മെല്ലു വിത്തതി നന്നായോ:
വിരവോടെ, ചാഞ്ചാടിയാടിട്ടം ന—
പ്പോതക്കുട്ടം കാഞ്ചനപ്പുക്കരം കണ്ടു!

കളിയെഴുമാകാശഗംഗയിങ്കൽ
തെളിവോടെ മിന്നന താരകംപോൽ
അവസിതിയിപ്പാതെ പുക്കരെളിപ്പും
പുളിനത്തിൽ നന്നായോ നിരന്തരിനന്ന.

വേദാംസ്-വത്രം മഹാകവിയുടെ “ഡാഹോധിത്,” എ
ന ഇംഗ്ലീഷുകവിതയുടെ അടബന്ധാനവാദം.

ക്കുന്നേം തത്തിൽ തന്നെയായിരത്തിൽ—

പുരമായെഴുന്ന തലകളെല്ലാം

ക്കുവോൽ കുനിച്ചു ചാഞ്ചാടിച്ചും ന—
ല്ലാൽ കൊഴു കണ്ട കൂളിൽപ്പോയും താൻ

അരികിലെഴുന്നാരപ്പോയ്ക്കിക—
ലലകളും നന്ത്രണം ചെയ്യിരുന്നു.

അവികലകാന്തി കലൻ പുക്കി—
കവിരതമുള്ളിലെഴുന്നാമോദം—

തെള്ളതെള്ളിൽ മലകളേയു—
മതിയൈച്ചീടുന്നതായിരുന്നു.

നവനവോല്ലാസത്തെ നൽകിച്ചുന
സുവിമലമായോരാവേഴ്ചയിക്കൽ

ക്കു കവിയാറ്റാദം പുണിടിതെ
മതവുന്നതെങ്ങിനെ നിമ്മമനായും?

അവയുടെ കീഴതുകും നോക്കിനോക്കി—
യവിടെ താന്നുങ്ങിനെ നിന്നപോയി!

ഇതുരുലമെന്നമൊട്ടങ്ങിടാത്ത-
നിയിരൈന്നതനിക്ക ലഭിച്ചതെന്നും

സരളമധ്യരമാ വേളയിൽ, ഞാൻ
കത്തിയിരുത്തുമീല്ല തെള്ളും.

ങ്ങച്ചിന്തപോലുമെഴാതെയോ, ഞാ-
നമവാ, വൻചിന്താവിവശനായോ!

മര ചാൽഗയ്യുയിൽ ചാഞ്ചിരിയ്ക്കു,
വിമലമക്കാഴ്ച പലപ്പോഴുമായോ:

അണിമിന്തപോലെന്നറ ഭാവനയിൽ
കണികാണ്ണതുണ്ട് വിരവിലായ് ഞാൻ.

പരമീയകാന്തത തനിലുള്ള
പരമമാനന്ദമീവിയം താൻ.

സുകമാരമിക്കാഴ്ച ഭാവന ത-
നുകരത്തിൽ ബിംബിച്ചിട്ടെന്നാണ്ടും

പരിമോദവിച്ചിയിൽ മുങ്ഗിമുങ്ഗി,
കരള കളിത്തുടൻ തിങ്ങിവിങ്ങി,

പ്രഥയം മർദ്ദമാപ്പുക്കെള്ളാപ്പും
മരിതമായോ നത്തനും ചെയ്തിട്ടും!

6. ജീവിതാദ്ധ്യാഥം.

(ഒക്ക)

ജീവനായക! നിര്യു—

ഭവ്യമാം ഭവത്രുപം
കേവലം യാനിച്ചു ഞാൻ
ജീവിതം നയിക്കുന്ന.

നിന്തിരവുള്ളിം കനി—

സ്ത്രെള്ളിരക്കടാക്ഷിങ്ങൾ
സന്തതമേല്ലുവാനാ—
യാശിച്ചുകൊണ്ടിരിപ്പു.

മാനസം ഭവാനിൽത്താൻ—

ലീനമായോ, സപഞ്ഞകു—
താനമായോ, മഹനീയ—
ഭാവങ്ങൾക്കെല്ലായീനമായോ!

ജീവിതേൾ! നീ വന്നേൻ

സ്വന്തമാം മണിമയ—
പാവനമണ്ണവത്തു—
ഡേംബലംകരിച്ചാലും.

ദേവ! നിന്റെ സുസ്പത്രയും—
ശ്രീരാമം കൊണ്ടുതന്നെ
മാമകനയന്ത്രം
ധന്യങ്ങളായിട്ടാവു!

അപ്രിയ ചെയ്യാനന്നു—
ഭിജഞ്ചു ദാനം, ഭവദീയ—
സപ്തമാം കഴലിം—
യശകിൽത്തത്തുകാവു!

അന്തര്യാമിയാമരണം—
ദ്വിവ്യമാഹാത്മ്യം രസ—
സാന്നായോ കീർത്തിക്കവാൻ
ഭാഷയുമെന്തിയ്ക്കില്ല;

ഭാവുകം നൽകിട്ടും നിന്റെ
ജീവിതകമാറ്റതു—
മാവോളം നക്കന്നന്നർ
കല്പിഷ്മകനാവു!

അനുനദിസപ്രത്യേകിയാണ് നിന്റെ
മോഹനാലാവ്, മന-
ഗാനം എവയും വാനില്ല
രാഗമാധുരി തെള്ളും.

വംശ ഘൃഷ്ണയിലോ നീ
സാനന്ദം മധുരമാ,-
യാടൻ ഘൃണണാരെൻ ചൊവി-
രണ്ടുമേ കളിരട്ടേ.

കോമളവസന്തമേ!
നിന്നന്നയ്യാനം നിത്യ-
മാമോഡം വളർത്തുന്നി-
തെന്നുറ ഹരിക്കുമത്തിൽ

താവകപരിമുള്ള-
ദ്രോമസംഗത്താലെന്നുറ
ജീവിതമലർക്കാവു-
ചുണ്ണിച്ച ഫലാഡ്യമായ്!

കമ്മസാക്ഷിയാമങ്ങ്-

നേൻ കമ്മങ്ങളെയെല്ലാം
യമ്മരഗ്നികൾ തുകി-
ഗ്രൂഹിയിൽ നയിച്ചാലും.

എൻ്റെ ജീവിതനെങ്ക,

തോണിക്കാരനാം ഭവാൻ-
തന്റെ കൈത്തുച്ഛയാലെ
യക്കരെച്ചേന്നതാവു!

മന്മനാരമണനാ-

മങ്ങയിലെൻ ജീവിത-
പ്പാന്മലതാലേരുമം ചു-
ണപ്പിച്ചേൻ യമാവിധി.

7. കാവ്യ കവി.

i

എന്നും മനോഹരതയാൻ വിളങ്ങിട്ടു
മംഗല്യവാസരമന്ത്രമമല്ലസിംഹി,
തിന്തുന നെൽച്ചുടികൾ തങ്ങെ ഭംഗി നോക്കി-
യങ്ങിന്തു കഷ്ടകനലാത്മകയായി മദം.

ii

പാരം മെല്ലിന്ത തനവിൽ കളിക്ക ഹാ! തടപ്പു-
നേരെത്തുനിന്ത തൃണിയുണ്ടരയിങ്കൽ മാത്രം,
ഭാരിപ്രധാമരിയ വെവരിയോടേരുതോറു-
ശ്രോരാ വട്ടകളെവനിൽ തെളിവോടെ കാണ്ടു!

iii

ഹാ! തനില്ലഉള്ള കഴിവോക്കെയുമില്ലരിതീ-
ദേവിയൈ മുഖം മരിതമാടുകയാട നെയ്യാൻ
നുനം തൃജിച്ചും കൂഷിവലനിനു തന്നെ
നാണം മറവയ്ക്കുതിനം പണിപെട്ടിട്ടു!

iv

നേരം വെള്ളപ്പിനേഴുനേരുടന്തിയാക്കം -
നേരംവരെ പുരമഭീനരഹോ! കൃഷ്ണിക്കാർ
പാരാതെത തങ്ങളിലെഴുന്നാൽ മോരനീരായും -
തതീയംവിധം പെരിയ വേലകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

v

നാനാജനത്തിനേഴുമല്ലെലകരുദവാനായും
ഒരുന്നംബിനം നിജസ്വവഞ്ചി പരിത്യുജിച്ചു,
പീശാദരം വസ്ത്രയെപ്പറിച്ചരുചെ, യൈ -
നൃനം ഫലം പരമഭീനതയോ ജഗത്തിൽ?

vi

മഞ്ഞിൽക്കളി, തുഡികരയ്ക്കും ലെഴും മരങ്ങൾ
മഞ്ഞപ്പമാന്ന് ചൊരചില്ലുക്കളുംടിളക്കി,
പഞ്ചത്തതിലാളിമവന്നേള്ളായ ഒരുന്നുമോന്തും
സഞ്ചാത്രവമമമബാഷ്ടുക്കണം പൊഴിപ്പു!

മനാനിലൻറെ കരമേറു കഴഞ്ഞെ ഏകാഭ്യാസി-
ച്ചാഭ്യാടിടന്ന് തൃണപംക്തികളാത്തമോം.
മനം കളിസ്തനമോടു കശല്പങ്ങൾ ചൊന്നാ-
രേനാൽ കൃഷീവലനവൻ ബത! ചിന്ത ചെയ്യു!

പുപ്പബ്യിരിപ്പുഡേയാ, ടബ്ബിതവാഗ്രപിലാസ-
ക്കൈല്ലാട ക്രിടിയ കിടാങ്ങൾ കളിച്ചിട്ടേം,
ഉംഗ്രേമമേഖലക്കിപ്പ്; പിതാവു തന്റെ-
യുംപ്പുവു ഭാവിതക്കുന്നയിൽ മനുമല്ലോ.

വല്ലായ്ക്കു നേരിട്ടവതോത്തിനി മാളിക്കേണ്ണ-
തില്ലോ, ഭവാനലകിതിൽ ബഹുധന്യന്തരേ;
എല്ലാജ്ഞാഫും പ്രക്തതിതന്പരിശേഖവണ്ണത്തി-
ലഭ്യോ നയിപ്പ് നിജങ്ങീവിതമെന്തു രദ്ദും?

x

പുമേടയിൽ ചുതസുവം മതവുന്നവക്ക്
ശ്രീമേല്ലുമെൽ വതവതിനു കൊതിപ്പുവക്ക്
ഈ മനിലെറുയുമഹോ! ബത! താഴുന്നവക്ക്-
മാമോ ചലിപ്പുതിനമേ തവ യതാമനേ?

xi

കാണന്നതുണ്ടായപർവ്വതസീമയിങ്കൽ
ചേണരോരക്കൈകകാന്തിയെഴും പ്രഭാതം
താണ്ണള്ള പുൽക്കാടിയിലും ഗഗനത്തിൽ മട്ടി—
കാണന്ന വൻതരവിലും സമമായുംതലോട്ടം.

xii

പുർഖാശയിൽക്കൈകകാന്തി കിളിക്കയായി—
പുവല്ലിയിൽ പതിയ ഹാസമഡിക്കയായി!
പുന്തനിനായും മേരപ്പുക്കി ചലിക്കയായി—
പുംബാറയായുംപ്പുലരി തഞ്ഞകയായി മറം.

xiii

പുവിന്മണം മഹിയിലെതുമതിത്രംകൊണ്ട്
പുംകാരം വിശട്ടിമോരിയും യോത്സവത്തിൽ,
ഉച്ചേബുദ്ധരായും തന്റെ സത്പരായി—
കുംഗാനമബോധ് പൊഴിയ്ക്ക നമ്മൾ വേഗം.

xiv

വാളുതെനാപ്പി ശിരസ്സിലും, ചുമലിലും
തേരേതോലുമായോ, കയ്യും—
കാലിക്കോലു, മിക്കണ്ഠ മണ്ഡരയിലും
പൂണ്ടിള്ളിരെൻ കഷ്ടക!

ക്ഷീണിയേന മംഗകാഗ്യ സുഖേ—
ശ്രീ കൈവരത്തീച്ചവാ—
നായിത്തന്നയിരേകിട്ടന്നായ ഭവാ—
നാദർ മീയുഴിയിൽ.

8. റോവന്റോ.*

(കൈക) മണി

മിനി റ

പത്രസംവദശരത്തിൽ
സംക്രമരാത്രിയിൽ ഞാ—
നത്രലാനന്ദത്തിക്കൽ
കളിച്ച സംഗ്രഹണായ്,

താരകാരാജി രാജി—
ചീട്ടമാ “വിജ്ഞ പദ”—
സീമതന്ന് കാന്തിപുരം
സത്രജ്ഞമാസപദിച്ചം,

അക്കതീശപരി തന്റെ
നമടിത്തക്കിൽ ശയി—
ചുവിലം മറന്ന ഞാൻ
നിന്തു കൊണ്ടുകവേ മോഹാൽ,

എയക്ഷേഗ്രത്തിൽനി—
സമ്പത്തിൽ മുഴങ്ങുന്ന
മധുരം ശംഖനാലം
കേളുടന്നണംവോയ്!

1952-ലെ ഗ്രാമബാധി വിഷയം ഒരു അധികരിച്ച്.

ചേവികരംകളിൽ പ്രതി—

ഡപനിച്ചു മധുരമായോ:—

“എഴുന്നെല്ലു ഫന്നെല്ലി—

നന്യകാരത്തിൽ വീണ

വഴതേ കളയായ്ക്കിൻ

ഗ്രേഹമീനരജനം;

തക്കവണ്ണത്തെ നീംകൈ—

ചൂംരിഞ്ഞുകൊണ്ട്, നാനോ—

തക്കനിറുഹം ചെയ്യോ—

അവത്തെ ‘കണ്ണി’കാണ്ണിൻ!”

കോംമയിർക്കൊണ്ട്വോയോ തോ—

നാവിളി കേരംകേപ്പുരി—

മാനന്ദാശ്വിയിൽ സ്വന്താ—

മാരാടിയതു പോലെ;

കണ്ണവീഡുഷമാകി—

മാസപനം വിഭിണ്ണമം—

മെന്നാളുഹം കളിപ്പിച്ചു;

നൽകി മേ നവജീവൻ!

കണ്ണത്തുക്കായിത്തുള്ളതം!
കണ്ണകൾ കവരന
മോഹനം തേരേജാനുവം!

ശ്രദ്ധക്കപ്പുമൊട്ടക്ക-
ഉറുതീത്മത്തിൽ മുക്കി-
യപ്പിച്ച ഒക്കിലും
നിന്നവോയും കരുനേരം.

സംസാരഭ്രംബം തീന്
ഭാഗ്യത്താർ ശ്രീവൈക്കണ്ണം
സംപ്രാവിച്ചത്രവോലെ
തോനിയാനിമിഷത്തിൽ.

അന്നകാരമെന്നാട്,
നീങ്ങി നൽപുലരിതൻ-
ബന്ധുരകാന്തി മനും
വ്യാവിഡ്യയായി സ്വന്തം.

വല്ലികളിളംപുഷ്പം—
നിരയെത്തേൻ വഹിച്ച്
വല്ലവിജനങ്ങൾവോൽ
നേനവേദ്യം സമപ്പിപ്പാം!

വണ്ണക്കം മിരണ്ണക്കം—
ഞിണ്ണലെന്നിയേ മദ്ദ—
പുണ്ഡവോൽ സ്രൂതിഗീതം
ഹാടിയിന്നാടനാടത്.

പൊൻകതിരോളി മെയ്തി—
ലാകവേ പുണ്ണിപ്പുണ്ണി—
പുങ്കല തലയിക്കൽ
പുടിയും തരവുന്നം,

മുറം തന്മഹലഭാരം—
കാണിയ്ക്ക ധായി വൈച്ചും,
ചുറംമണ്ഡവോ ദല—
മമ്മരം തുകിത്തുകി.

വന്തമ്മേറ്റര പാരം
ശ്രീസ്വിയ ഘുമോട്ടക-
ഉന്നരാ വികസിച്ച
സെഞ്ചരം പരത്തുനം.

വിശ്വഗില്ലിതൻ കലാ
കൈശ്ശലം പ്രവഞ്ചത്തി-
ലാശ്വഞ്ചമേകി നിത്യം
വിജയിക്കുന്ന നുനം.

9. എക്കുട്ടതയിൽ.

(ലഘവാന)

വാലോളിയെഴും പുനിലാവിക്കൽ
ചേലുലാവും നിശീമിനിയിക്കൽ;

തെമാവിന് തന്ന ഗാധം പുണ്ണൻ
ആമസ്സിതം തുക്കം ലതയെ—

തെമണിതെന്നലേറുവണ്ണതാട—
മോമൽച്ചില്ലയാൽ മെല്ലുത്തലോടി,

പ്രേമമോലും തങ്കൾ, മക്കരതാൽ
ആമാഴി തുക്കി വല്ലിയോടേവോ:-

“ചക്രവാളമാം വന്തില്ലെട്ടി—
ബുർക്കടമാരുയച്ചുയെക്കാടി,

എത്രയോ ഓവുമാമരവും—
മൊആരും ചന്നാരിതോപ്പിലമരം;

ഭാവസെംഗരു, ചെറുവമില്ലാതെ
ജീവിതകാവ്യമാസപ്രകാരതെ;

യാടിമോടിക്കളാനം തൊട്ടാത,
കുടം പാടവമൊട്ടുമേല്ലാതെ;
പീററിപ്പാണ്ടു വമിക്കം വിഷക്കാ—
രോറ തന്നാളി മങ്ങി പത്രക്കൈ;
കട്ടുമന്തിയില്ലാതെ, നിത്യം—
ഉണ്ടുതർപ്പജനമേറുമെ സത്യം;
ഭാഗ്യ ത്തിൻ രാഗമോലുമാനോട്—
മേല്ലാതേതാരിതെത്തുവിൽ നീ കണ്ണും!
കാമലേ! എയാനംമോരാതെയല്ല
കാമൃജീവിതമപ്പിച്ച മെല്ലേ?”

എത്ര നിറ്റബ്ദുമോഹനം രാവി—
തെന്തുസുംഭരം ചന്തിക, യെന്നാൽ,—
മാമകമനം ജീവിതചീതാ—
ജീരുതനിര മുടിയിരിപ്പു:—

“ജീവിതം വെറുംപാഴുക്കിനാവെന്നാം,
കേവലമൊരു നീപ്പുഞ്ജിയെന്നാം,

സത്യസൗഖ്യമാരാത്തറിഞ്ഞ—
തതപ്രസ്തുക്തിക്കളോരാത്തറിഞ്ഞും,
മാനവൻ മതിമോഹം കലംം,
മാന, മെമ്പ്രീകൾ തീരെ മറംം,
മറിവൻമേരുകാണവാൻ മേലാ-
തേരമുറരം നടച്ചു വന്നാലായോ,
കറമേഡി, പുക്കളി സ്വപ്നി-
മറരം ചൊരുമെഴുതെ, യകാഞ്ഞം—
സ്വപ്നം സോജരമാരെയകരി,
ബന്ധസന്തതി വൈരിയായോ മാറരി,
സ്വപ്നത്മത്തിനടിവെട്ട് പുമത്മം—
വ്യത്മമെന്ന കങ്കിയത്യത്മം
തീരാത്രുള്ളാവിവശനായിന്ന
പാരമെന്തിനേം ബൈവിയോട്ടന്ന!
സ്വദത്മതയുടെ വേഴ്സ്യാലേഗ്ര
മത്തുൻ ഗത്തത്തിലാഴന ചിത്രം!”

മേനയില്ലാത്തൊരു ജീവിതത്താൽ
നമ്മെയെല്ലാണ്ടു ഭ്രവിതിലോത്താൽ?

വന്നു, മീംപ്പുണ്ടും, ഒപ്പുവും മുത്തു
സന്തുതിയസഹിഷ്ണുതയെയാൽ

പായുന്നോരിക്കുന്നഷ്ടരിൽ നിന്നും
പാരമെത്തുണ്ടും കൂദായകനു

മെവും ശാന്തമാം കാനനത്തിങ്കൽ
താവും സാന്തുഷ്ടചൂഡായയിങ്കൽ,

മാഞ്ഞമാലിനി തീരമിയലും,
മാഞ്ഞളമാമൊരു മല്ലയിലും,

മാഞ്ഞിയന്നോരു മാൻകിടാവിലും,—
മൻവെഴുന്നോരു വെൺകിടാവിലും,

വിശപ്പേമമൊരുവോർപ്പുകരും
ശാശ്പതശാന്തി നൽകവാൻ വോക്കും—

ശാന്തമാഞ്ഞമല്ലാന്തമേകാന്തം
താന്തം സപാന്തം കൊതിപ്പു നിതാന്തം!”

(ഗുണമേരു.....മനീസ്രൂ! എന്ന മട്ട്)

പരിചിലുലഞ്ചു വിവശനായി—

കയളം തങ്ങേംട മനമായി

ദലമക്കരത്താൽ മധുരമായി

ലളിതലതികയുമോതിയേവോ:-

“കരളം ചിന്തയാൽ നൊന്തു നൊന്തു
കരളിനെ ലീറുന്നതെന്തിനേവോ?

തെളിവെണ്ണിലാവു പൊഴിച്ചിട്ട മീ—

ശ്യാളിതികൾ നോക്കി, കളജപുണ്ണൻ!

പുതഞ്ഞി കോദ്ദം പനിമലരോ,

പെയമുംനിരകൾ ചുഴനിരിപ്പു!

പ്രക്തതിയാലുള്ള വഭാത്മമല്ലോ

വിക്രതി കലന്തായോ കാണ്ണമു നുനം!

മഹിയിൽ ഗുണഭാഷസങ്കലന-

വിഹിതമായല്ലോ സമസ്യ,മെന്നാൽ-

മനജൻ വിവേകലരിതനായി—
ടന്തസരിച്ചിടക്കിൽ “ഹംസ”ഭാവം—

അംഗംതൊട്ടുവലംവരെയുമെല്ലാം
ഗ്രന്ഥവാംമേകം ഗ്രന്ഥവരമാർ!..”

“പ്രണയമസ്ത്രിതചീതതനെന്നാം
എംഗാഡിബിംഗാക്കാം മുന്ദേദ്രോഹിച്ചും;

പ്രണയമീലോകത്തിനാഡിഹേതു
പ്രണയമീലോകം ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്;

പ്രണയത്തിന് വേഴ്ത്തയിൽ പുൽക്കടിലും
മണിമേടയും തക്കിലെല്ലും ഭേദം?

അനുഭവപ്രണയത്തിപ്പിപ്രവത്യു—
മന്ത്രത്തി സൂഷ്ഠുമായിട്ടുണ്ട്.”

അവികലമെന്നാറ ഘൃത്തു മേഖം
സുവിമലനായോരെങ്കംമാവിലും ഞാൻ

ജനത്തുവകാരമേകിട്ടേന്നാം—
രന്ധ്യലുംനാമ്പം തൈളിഞ്ഞു കാണ്ടു.

മരതകവണ്ണത്താൽ കണ്ണിണയുള്ള-
മുതമോദമേകൻ പച്ചിലകൾ—

പാമികരെത്തണ്ണർയ്യടത്തണ്ണച്ച
വ്യമ നീകി നന്നായുത്തലോടിട്ടും.

പല പത്രപുഷ്പസമച്ചയത്തിൽ
നലമിതിൻ പുക്കളുണ്ടുമെങ്കിൽ

മധുരമിപ്പുനേതൻ നകൻ മോദാൽ
മധുരമായുംപാടം വരട്ടുത്തും.

പ്രളമദിരത്തിൽ പലതരത്തിൽ
വിഭവസ്ഥുലമാം ഭോജനത്താൽ

പണി കൈട്ട് തച്ചിയാലാന്ത്രായി-
ക്കണ്ണത്തിലാശ വെടിണ്ണവക്കം—

‘ഹലവ’മെരു നർക്കൻ മോദഭാര—
മുലകിതിലെന്നതവണ്ണനീയം.

മഹിതത്തവിനേം്ടന 'സാര'-
മഹിമയില്ലാതോരിതിനേറ കായും

മണിമേടക്കംക്ക വണിത്തരങ്ങൾ
വണിയുവാനേതു മശക്കുമെക്കിൽ,

ചെരക്കടിലുക്കംകവയ്യുമായ
പല നിമ്മിതിയ്ക്കുവകരിയ്ക്കും.

അയികോക്കിയെന്തി,നിത്രവിയത്തി-
ലയികോപകാരപ്രദാനൈല്ലാം

പ്രക്തിനമക്ക ഗ്രാവരൻം,
പ്രക്തി നമക്ക സുപ്പിത്തമൻം,

പ്രക്തി നമക്ക ജനനിയുമി-
പ്രക്തി സമസ്യാധിനായിക താൻ!"

ലതികതൻ ഭാഷണംഗികൊണ്ട്-
മിറിതനായും പുണ്ണം ചൊഴിച്ചു ചുതം.

10. ചുരു.

(ഒക്ക)

പുനിലാവൊളി ചിന്നി—
മിന്നന രാവിൽ തെള്ളി—
വാനിലെത്താരാനിര—
നോക്കി ഞാനേകാനത്തിൽ,

ചാലവേ രാപ്പാടികൾ
പൊഴിയ്ക്കും മധുരത—
യോലുമറ്റാനം നക—
ന്നല്ലസിക്കവേ മറ്റം.

മറമകസങ്കല്ലം
പിനോട്ട് പറക്കയോ—
ണോമ്മകൾ തെളിയിക്കും
മാർത്തിലുടെ മനം.

കാലത്തിനടിയേരു
വീണ മണ്ണടിഞ്ഞേന്നു
കീൽത്തിമാത്രനായോരു
തനവിന്ന രമ്പ്പുചം;

പുമണ്ണമുലം പുത-
മോദതേത വളത്തിന-
പുമരത്തിന്നീര ചിത്രം
ഭാവന വരയ്ക്കുന്ന!

നിക്കലസംസ്കാരത്തിന്
വോന്നല ചിന്നിടമം-
സപ്ലി തഴുകന
ഭാർത്തവക്കുത്തിങ്കൾ-

പുഞ്ചിരി വോഴിച്ചാട്ടം
തങ്ങവല്ലികൾ ശാഖാ-
സവുലനത്താൽ ഗൃത്തം
വെയ്ക്കുമീ മലകാട്ടിൽ-

എത്തേരാ പുണ്ണാത്മാക്കരം-
ശാസ്ത്രജ്ഞരയിവസി-
ചുത്തും പവിത്രമായും
തീനീന്നാരിബുദ്ധാഗത്തിൽ,

സുന്ദരമുണ്ടാക്കി
മൊട്ടിട്ട നില്ലും തയ-
പുന്നങ്ങൾ ചുഴുന്നേ-
യംനാട്ടിന് വനികയിൽ-

കാട്ടവള്ളിക്കി
പടന് പന്തലിച്ച-
ള്ളിട്ടമെറിന വള്ളി-
അടിലിൽ ചിരകാലം,

തന്മലപ്പടം ത്രിപ്പി-
റ്റേക്കിയെയാരാധിച്ചും
വന്മരിയിക്കൽ സ്വയം-
യോഗിയെന്നതുപോലെ-

ചായപ്പുമരമായ-
മറിയാതനാവില-
മംത്രമേ ചെന്നത്താതെ-
വാണംപൊലനാവിലും!

പുത്രക്കാടികൾക്കുവോലും
പുളുക്കളുമാലകൾ
സൽക്കരിച്ചുകീടന-
മാധവമാസാഗമം,

രമ്യമിമരന്തരയും
താരണിയിയ്യേ, പരി-
രമ്യമാം പരിമള
മൊന്നിനാലംകൃഷ്ണരായঃ:-

പിറുമേ! കരിവണ്ണിൻ-
ശ്രീക്കമാപ്പിജവും-
മെംത്രം ചന്ദ്രവിടത്തിൽ
ചെന്ന ചേരകയായി!

കാലിമേള്ളുവാൻവോകം-
വിശ്രദിമീമരത്തിൻ-
ചോലയിലിൽ, നാഹാ!
വിശ്രൂതം കൊംക്കയായി!

വന്നവർ നില്ലുണ്ടുമീ-
യാഹായ്യസനേശ്വരാ-
ജ്ഞാനവോലുംകൊരാകയാ-
'യന്ത്രവാസി'കളായി!

ഉത്സവോത്സവപ്പുരം
വള്ളം വസന്തമേ!
തപത്സമാഗമമാരിൽ
പ്പു വിരിയിയ്ക്കുന്നു?
അതുമരമിന്നകാണ്ണാ-
നില്ലെയന്നാലും വാടാ-
ക്കോമളപ്പു ക്കളാമ്മ-
ക്കരിപ്പായ്യല്ലസിപ്പു!

ഭാവന കരിച്ചുംരീ-
യാലേവ്യും മായാതെന്നു-
മീവിശ്രദ്ധിക്കുന്ന എത്തിൽ
പ്രതിഞ്ഞുതെളിഞ്ഞാലു!

കേരളക്കുമേ, നിന്നുന്ന ജംരത്തിക്കുള്ളി-
നാങ്ങമോരാതെ വീരരെത്തു മാ, മറയുന്ന!

11. കുട്ടിലിട്ട് കിളിയോട്.

(മ എം റി)

ശാരികപ്പെട്ടലോ! മോഹനഗാനം നീ-
യാലാവിക്കാതെയിരിപ്പുതെനേ?

സൗഖ്യവാന്നവജ്ജരഗൈഹത്തിലാട്ടന
നീ, ‘വാൻ’പുണ്ണയാം ബാലയല്ലി?

നിന്നെട മാഞ്ചിലാലാവഞ്ഞം കേരംക്കവാ-
നെനം കൊതികൊംവു ലോകമെല്ലാം!

വൈഭാതവേളയിലാനുപുണ്ണമായു
സ്പാഭാവികമായ വേഗമോട്,

ധാതാവു തന്ന സ്രഷ്ടീകൈശലത്തെക്കാട്ടം-
ഗ്രീതാവും ഘുമേനിയോട് കൂടി,

സപ്താവിഹായസ്സിൽ-ഉന്നതാദർത്തി-
ലിച്ഛാനസാരം വരന്നിട്ടേബാറം,

കുട്ടിലിട്ട് കീഴ്തി

ശ്രദ്ധത്തിന്റെ കൂദാശയും പാരമ്പര്യവും
ബഹുമാനിക്കപ്പെട്ടതാണ് മാർത്തിന്റെ,
അഭിരുചിയും വാസനയും
ഒരു മാനസിക പ്രഭാവമാണ്.
അഭിരുചിയും വാസനയും
ബഹുമാനിക്കപ്പെട്ടതാണ് മാർത്തിന്റെ,
അഭിരുചിയും വാസനയും
ഒരു മാനസിക പ്രഭാവമാണ്.
അഭിരുചിയും വാസനയും
ബഹുമാനിക്കപ്പെട്ടതാണ് മാർത്തിന്റെ,
അഭിരുചിയും വാസനയും
ഒരു മാനസിക പ്രഭാവമാണ്.

വേദിച്ചും, എത്തടം വെന്തു നീ മെംഗരത്തു-
ബോണ്ടോക്കാതു ഹ്രസ്വാസം വിട്ടിട്ടുണ്ട്?

പാരം പഴകിയ വന്നും നാം കൈവിട്ടു
ചാരവാം മരറാന്നണിയും പോലെ,

ദേഹികരംക്കീഴ്തിജമഞ്ചെളിന്നല്ലോ
ശ്രീഹരിയോതിയ ‘ഗീതാ’തത്പരം.

ധമ്മമാർദ്ദം തെളിയിയ്ക്കുവാനിന്ത്യു
കമ്മും പൊൻവിളക്കായിട്ടുണ്ട്.

ശാരിക്കപ്പെട്ടതലേ! മോഹനഗാനം നീ-
യാലാപിക്കാതെയിരിപ്പുതെന്നെന്ത്?

കാറ സ്ത്രീയ്ക്കു കും ബുഹാണ്യമൊക്കെയും
മാററി മറിക്കുമ്പുറുക്കതിയേതോ,

വിശ്രദിതിനെല്ലാം നിയാമകമാണ്യാര-
ദ്ധം ശ്രദ്ധപതശക്തിയ്ക്കീപ്പുണ്ണം തെത്ത-

തട്ടിത്തകപ്പാം, നിനെ സ്വന്തന്ത്രം താ-
വിഷ്ടരത്തിക്കലുയര്ത്തുവാൻ,

തക്കമോ'സാഹസം? ഉംപ്പുവു നെന്നുത്തി-
നൊട്ടു മിരിപ്പിടമാക്കിടോല്ല!

ഇക്കുറിത്തുനേരപ്പാടേ നദിപ്പിപ്പാ-
നംകരളിരേകന സുപ്രഭാതം.

കാത്തിരിപ്പുണ്ടൊ പുർഖാദ്വാന്തംഗത്തിൽ
മെത്തം പ്രഭാവും കാണാകനാ!

തന്നകരണിപിത്തതങ്ങവൻ്ന്'ംബര'-
മങ്കരിതന്നുതമപ്പിച്ചിട്ടം-

ചെങ്കതിരോന്നഡിച്ചിട്ടന ധന്യമാ--
മംഗളകാലത്തിലുന്നിത്രയായ്,

സുനസുരഭിലഭതനലിലാംടി-
യാനദവുണ്ടായോലാലസിഡ്യോ.

12. കൈത്തിരി.

(കൈക്)

ദേവ! കേവലം വേൽ-

പ്രേമത്രസ്യാലീ ഞാൻ
ജീവിതയാത്രചെയ്യ-

മേചയാം ഭിക്ഷഃഹാരി;

മധുത്തനാഴിക്കൾ-

പ്രേതാണ്ടു താണ്ഡിലപ്പോറ്റം
നിർസ്സമായിച്ചുമ-

ശ്രേഷ്ഠനാം, ഹാ, ചക്രവാളം!

ഇത്രയും വഴികാട്ടി-

സ്വാഹായ്യും നൽകിപ്പാനു-
'മിത്ര'ഹസ്താവലംബം

പോലുമേ നഷ്ടമായി!

കാലചംക്രമണത്തി-

ബലഗ്രന്ഥം മാറ്റം വരു-
നില; യീഴുലക്കത്തിന്-

തത്തപ്രമാരാറിയുന്ന!

മണിയ വെളിച്ചതിൽ—
പിന്നു മും നട—
നിങ്ങൾ ഹാ! കൊടുക്കാടി—
മുന്നിലോ വന്നത്തി ഞാൻ?

‘ആദി’ മോഹിനിയും
പുണ്ണനെ മയക്കവാ—
നാശിച്ച പിന്ന ‘കരി—
വേഷ’വും കോലുന്നിതാ!

അന്തരീക്ഷത്തിൽ കരി—
ജാരകളിലാംക്രമാ—
ഞാന്തരാ ക്രതിയ്യുന്ന
കാട്ടാനക്കുടം പോലെ;

കണ്ണിത്തുന്ന പാരം;
പുളയും പാന്പവോലെ—
മിന്നൽ പാളുന്ന; രേഖാര—
മാരിയും ചൊരിയുന്ന.

കൂത്തുകൂത്തുള്ള കല്പം—
മുള്ളമായോക്കടവായു—
മൊത്തിനെങ്ങിയീമാറ്റം
ചുള്ളമം ചരാസദം.

നാമ! നാ! മഹാരാജു—
മെങ്ങിനെ കടന്നീട്—
മീസ്യലം വിട്ടോട്ടവാൻ
വഴിയും കാണീല ഞാൻ,

വള്ളികൾ പെരുപ്പായു—
പോലെനന്ത്രംറിപ്പിനു—
ഞേതള്ളിട കാലനക്കാൻ
പോലുമേ കഴിവില;

എങ്ങിനെ സമീപിയ്ക്കു—
മന്ത്രയെ, യീയ്തിക്കി—
ലിങ്ങനെ മേവിടണു—
മെന്നോ നാ! ഹതവിധി?

കുരമായടിപ്പോരീ—
വൻകൊട്ടക്കാററിൽപ്പോലു—
മാരമ്പും ചിന്നിമിന്നി—
യണയാതനാരതം,

ഇണ്ട് കൈത്തിരിയൊന്നൻ—
വശ,മാവെളിച്ചവും—
കൊണ്ടു കാടിതു കട—
നീറവാൻ കഴിവേനോ?

ഇമഹാവിവിന്തതിന്
ദിർഘവും വിസ്താരവു—
മണ്ണയിലാണ്റവ—
രഞ്ഞയോ സുഭ്ലഭം.

പാരമേരുത്തട്ടിക്കാൽക്ക—
ഇടരിപ്പതിച്ചുനേർ—
പാദങ്ങൾ മിശ്രിതാലും,
വല്ലകൾ കൊഴിഞ്ഞാലും

വന്നെന്ന വള്ളതാലും
വാ പിളന്നാഹാ! ചുറ്റേം
വന്യജിത്തുക്കളോന്നാ—
യാൽത്തുകാണ്ഡൻവേലും,

ഭീമമായത്തുംഗമാം
വന്മരങ്ങൾക്കു മട്ടി—
യീമയ്യു ചത്രതാലും
വീണടക്ക തകന്നാലും

പിന്നടങ്ങില്ല ഞന—
മിയാപഠാദ്യാത്രങ്ങൾം
മേമ്പയത്തളിയിയ്യും
നിക്ഷേപലക്ഷ്മാം.

ഈ വിളക്കണ്ണതാഹാ!
കൈത്തിരി കൈച്ചും വാര—
ദ്രോവ! നിന്ന് സാമീപ്യത്തി—
ലെത്തുവാൻ പ്രയതിയ്യും.

‘കണക്കുറ്റൻ’യിൽ
കട നാ “ഗ്രന്തുംഡയം”
കൊണ്ട് മോഹനമായ—
വിഭാതം കാണ്ണനോ താൻ!

പട്ടിളംവുല്ലാൽ പുള—
കം വൃണ്ട ദ്രോവിയും
തടിട്ടോലും ഇക്കാഹാര—
മനിയും കാല്യകാലം,

‘രാത്രിവുണ്ട് മാ ‘മര—
ബോദയം’ കണ്ട് കണ്ണൻ—
ഭാവനയ്യരത്തിൽ
പ്രാംക്കെള്ളിപ്പേനോ?

കാൻ! താവകക്കാ—
ദ്രോഷം കൊണ്ടാത്മാവിലേ—
കാൻസുന്ദരമായോ—
രാനറദം വൃണ്ണനോ ഹാ!

~~~~~

13. ഒരു കാട്ടു.

(ക 1 ക ലി)

ജീവിതക്കേൾനിംബലസന്തപ്പനായ്
കേവലം വാടിത്തള്ളൻ വിവരങ്ങായ്,

ഭാരിച്ച വേലയാൽ വീപ്പും മുട്ടുമെന്ന്—
ഭാവനയ്ക്കുസമോട്ടുല്ലതുവാൻ,

സാധാപ്പണസഞ്ചാരലോലനായോൽ എന്നാ—
നായാസമേലാതെ കന്ന കരേറിനാൻ.

കന്നിൻചെരിവിലെക്കാനന്തരാഗികരം
നിന്നിമേഷം നോക്കിനിന്നപോയ്

[തത്രക്ഷണം]

പാരം വരന്ന തന്മാറിലെയ്ക്കാരെയു—
മാരാലണ്ണച്ച പുണ്ണം ‘ഗിരീശ’നിൽ

പീലി വിത്തതി മയിലുകരം സ്വന്തുന്ന—
ലീലകളാടി മദിയ്ക്ക് നിമാത്തമേ,

മാലോകരാല്ലോ “മയിലാടി” യെന്ന, വേ-
രാലേ വിളിപ്പോരകങ്ങിന്റെ മെഴുലിയിൽ,

എഴുതാ വിഭദ്ധകരത്തിൻ്റെ വിത്തിനു-
മാറ്റുകയായ ശില തലമൊന്നിൽ ഞാൻ,

മനം കരേറിയിരിയ്ക്കേവ, തെമ്പണി-
തെന്നാൽ തെരുതെരെ വന്ന തലോടിനാൻ.

മഞ്ഞവവയും ലൈനാട മെര്രിലൈപ്പാടവും
മാര്ക്കുളഗാരോചനം ചാത്തി കൈഞ്ഞുകാൽ,

കാരറിലിളക്കന പുവണിവല്ലികൾ
മുറുമെൻമെര്രിൽ മലയ പൊഴിക്കയായും!

പച്ചപിടിച്ചു വയലും മരതക-
പുച്ചനിറമാന്ന മാമരപംക്തിയും,

തങ്കക്കടങ്ങളെല്ലാം തെന്തുക്കംക്കിട-
യ്ക്കുന്തും കവുങ്ങുമിടത്തിന്തി ഭംഗിയിൽ;

വാഴക്കലകൾ വഹിച്ചുമേവും നല്ല-
വാഴകൾ കൊണ്ടു നിരസ്തുള്ള തോട്ടവും;

മുത്തും വഴുതുമിരിക്കും മലനിര-
 ചേയാത്തുള്ള മാവും പിലാവുമായങ്ങിനെ,
 എകാന്തശാന്തത മൊട്ടിട്ടു നില്ലുന്ന-
 കാടും മലകുളിം, തോട്ടും പുഴകളിം;

 മേച്ചിൽപ്പുറങ്ങളും, മണ്ഡിക്കല്ലിയ്യുന്ന-
 മേച്ചമിയനു നൽകുന്നുകിടാത്തുള്ളും;

 ഗ്രാമിണലക്ഷ്മി തന്മാറിൽത്തിള്ളുന്ന-
 ഹേമാഭരണമായുംതൊന്നുനു വീഡിയും;

 മന്ദാരപാരിജാതാദിയാകും തര-
 വുന്നു, ചുഴുനു കാവും, നടക്കാവുമായും;

 മുരു, തശ്ചച്ചാരെരിഞ്ഞതിയും, വൈശക്കാൽക്കട്ട
 ശ്രിറന്നായും നില്ലുന്ന പുമ്പിമററവും;

 കൈച്ചുപറകളിം, വൈശാളികകളി-
 മിച്ചേച്ചേന്നാരെന്ന് ഗ്രാമഭംഗി, യഭംഗമായും

 കണ്ണും കരളിം കവന്നകൊണ്ടെന്നുനിൽ
 നിണ്ണുയും ഒരുംചവുട്ടിക്കല്ലിയ്യുന്നയായും;

കേവലാല്ലാത്തിലേകുന്നമെൻ മനോ—
ഭാവങ്ങൾ നീന്തിത്തുടിയ്ക്കു യായി സ്വന്നം.

ii

മെല്ലെത്തിരിഞ്ഞു പടിഞ്ഞാറഭാഗമെൻ—
ഹൃസ്യന്യന്നങ്ങൾ ചെന്ന പതിയ്ക്കുവേ,

ചേലിൽപ്പുരന്ന പാടത്തെ, രണ്ടായ്ക്കു—
ഞ്ഞാലും രെയിൽപ്പാത ദൃശ്യമായുംനീളുവേ;

യുമം വമിച്ചു കതിച്ചേംടിയെത്തുന—
'തീവണ്ടി'യെത്തെല്ലു വിശ്രമിപ്പിച്ചുമെൻ

വേണ്ടുവിയം സ്വന്നം ചെയ്യുകയുള്ളന—
'വണ്ണിയാപ്പീസും', ചെറുമന്തിരങ്ങളും;

യാത്രികക്കല്ലാസമേരുമട്ടത്തുളും
കന്നിൻതലപ്പീലെ വിശ്രമവേദ്ധവും,

അരറമില്ലാതെ വരിയാ, യസംവ്യമായു—
മുരും തഴച്ചു നില്ലുന്ന തെങ്ങിൻനിര—

പച്ചപ്പിയനോര വാനിക്കേൻറ വിശ്രാന്തി-
മദ്ധൈതസി ചെത്തു മേവുന്ന ഭംഗിയിൽ.

വായ്യും തിരകളിൽ തത്തികളിക്കുന്ന
വായ്യപ്പുലാം കളവിംസുഞ്ഞെള്ളാത്തതാ

എത്രയും കുറവേ കാണുന്ന ശാന്തമായും—
വിസ്തൃതനീലതടാകമായുംബുധി!

വാനോട്ടങ്കമിനില്ലെന്നതായുംതോന്നുമ—
വേദമനോക്കിമാലയെഴുന്നോരുദയിയിൽ,

നമയിൽത്താൻ ‘കരിമെല്ലാമുലകിന—
മേര വരയ്ക്കുവാനപ്പീച്ചുന്നതരം

തീനേമാദക്കണ്ണാനതല്ലരനുന്നവോൻ
മാർത്താണ്യവേൻ ‘കഷായാംബരിത്താടം

ചെല്ലാൻ തൃട്ടുവേ പക്ഷികളില്ലാസ—
മില്ലാത തന്റെച്ചനാക്കിപ്പാക്കയായും!

(ഗുണമേരു.....മാമുനീങ്ങ! എന്ന മട്ട്)

മിളിതമാം സൗഖ്യകാന്തി കോലും
തെളിമയെഴുന്ന നല്ലുംബരത്തിൽ,

മിചിവെഴുമേതോ കലാപ്രവീണ-
നശകിലെഴുതുന്ന ദൃശ്യമെല്ലാം

പരിലസൽസൗഡണ്ണംഡണയിക്കൽ
പരിചൊരുന്നാശ്വാം കവന്നിരിയ്ക്കും,

വുത്രമയിലോരോതരം വിത്രഷാ-
തതി മാറിമാറിയണിത്തണിത്തും,

തന്റേംഗി ക്രൂട്ടിടം പദ്ധതിമാശാ-
വനിതതൻ ‘വിത്രമം’ കണ്ടുകണ്ടു,

കത്രകമാനാടുമെൻ മുന്നിലേതോ
വിധിതൻ വിവര്യാസമന്ന വോലെ,

കയ അപമെന്നുയടത്തടത്തായു്—

ക്കേണ,മീഴെന്തു വരുന്ന മദം!

വലവിയജീവിതക്കൂദാശാലം

നലമൊരു മെയ് പൂണ്ടിയന്നവാലെ,

മനജസപ്രവമോ, കാണുതെന്തി—

പുകലിലും പ്രേതസംഖ്യാരമാമോ?

കളി മങ്ങിയോരു നൽക്കാവിവസ്തു—

മുടലു മഴുവൻ മറച്ചിയന്ന.

ഔഹലോകസംഗം വെടിഞ്ഞ മട്ടിൽ—

തലവരയല്ലോ ദണ്ഡനം ചെയ്തിയന്ന;

ചുളിവെഴും നെററിയ്ക്കു കീഴെയെന്നോ—

കൂടിയിലാണ്ടുള്ള മിച്ചികൾ റണ്ടും,

പരിത്രംമായ തജ്ജീവിതത്തിന്

ബറിതനിബർന്നമായിയിയന്ന.

കട്ടിയിയന്ന കവിളുമോരോ—

മട്ടിലെഴുന്ന തൽപ്പുല്ലമായി,

എത്തരും വേഴ്തയിലായിരന്ന—
വകുവുമെറം വിള്ളൽത്തിരന്ന;

അവനോടു ദീനസ്പർത്തിലെന്നോ—
ടവശമന്മതി വാങ്ങി, ചിന്ന

പുതുകളിരക്കാപ്പിൽ കുറുകമാൻ
പലതരം ലീലകളാടിയാടി,

തളരവേത്തൻൻറു ജനനിയുടെ
കളിപ്പമടിത്തട്ടിൽ കുമാരകൻ പോൻ,

പ്രക്തതിതനങ്കതലത്തിൽ മെല്ലു—
സൃഷ്ടതിയിരന്ന, കൃതാത്മനേപ്പാൽ

പലവിശ്വഷങ്ങളും ചൊന്നശ്വഷം
വറവാൻ തൃട്ടാണി നിജകമകൾ.

ശിലയുമലിന്തുവോം, ചൊല്ലവതില്ലു—
ദ്രാവനിയമായ ചരിതമാനം,

മിചിവും തെളിവുമിണങ്ങിട്ടേന്നോ—
രശലിൻ കമനങ്ങേം ഒക്കുക്കേക്ക്,

അഴകിലുഡിതനം ഭവണ്ണതില്ലോ.
മിചികൾ നിരണ്ണവോയും തെല്ലേനേരം!

14. മനസ്തിന്.

(ഒ ക ക)

ഓമനേ! മരന്നെയ്ക്കു!
ജീവിതത്തിക്കലെന്നു—
പ്രമിപ്പാനന്നംനായോ—
തതിന്നാരെന്ന നീഡെന്നു.

വിന്തിപ്പാനയതാത്ത—
വിധ'തൻ വിലാസത്താൽ
നാം തമ്മിൽ കാണാവാനു,
കരിം ഏകമാദാവാനു,

കൊമളമൊളിച്ചിനി—
മിന്നമക്കൈലണ്ണാനെന്നു—
പ്രമത്തിൻ കാണിയ്ക്കായോ—
നിന്നകയ്ക്കലപ്പിപ്പാനു;

ഒക്കവന്നാരാ ദിവ്യത്ത—
മിന്നാഹാ! നീനയ്ക്കുംനോ—
ഈ വരാകി ഞാൻ മുറം
കോരാമയിർക്കാണിട്ടുനു.

* * * *

മാമകമനമാകു

നിരഞ്ഞമേവും ഭ്രൂമ—
യാമമേ! ലാവണ്യത്തിന്
പുരമേ! മനോരമേ!

എൻകര, കളാളംവെച്ചു—
മാരാളിച്ചിനീട്ടന
സകല്ലസംമോഹന—
ചന്ത്രികേ, യാനന്ദമേ!

നീ വെദം ഇക്കരിയാ—
ണങ്കില്ലും മദീയമാം
ഭാവനാസാന്ത്രജ്യത്തിന്
റാണിയാണും വിരാജിപ്പു!

വേല ചെയ്യാതെ മേദോ—
ഭാരതാൽ മണിമേട—
കോലുവാൻ മാത്രം കൊള്ളി—
വുന്നവരാണോ ധന്യർ?

പ്രുഥസായജ്യത്തിന്റെ
മണിമണ്ണപത്തികൾ
സാമ്രാജ്യികഹേലാര—
നീതി! ഹാ! വിലങ്ങാമോ?

ഹാ! പരിനാശപാദയന്താ
വക്രതിൽ പനിമല—
രാഷ്ട്രത്തിൽനിന്നുന്നം
കരേണ്ണ പാടില്ലേനോ?

കാമലേ! കയതാള്ള!—
പ്രുമമോഹിതനേ നീ
പൂമധു നക്കേണ്ടം
യുത്തനാം ഭ്രമരമായു.

ഹോ! മനസ്പിനി! മറ—
നാലുമിഞ്ഞീവിത്തതിൽ
പ്രുമിപ്പാനന്നപ്പായു
തീന്നൊരേന്നു നീയെന്നം.

* * * *

എങ്ങനെ മറക്കം എന്നു—

നോമലോടീനെ, ഫ്രേ-
തംഗമാം മണിസൗധം
പുഞ്ചിതി തുകി നില്ലേ?

നിന്നവിലാസത്തിൻ ഒകളീ—

രംഗമാം മണിയറ-
ഭാവരുകമായെന്നോ—
ദോരോന്ന കമ്പിക്കുന്നോം,

നിന്മധ്യരാധരത്തിൻ

മാദ്വം കലയന്ന
ചെന്തളിതകരം നിത്യം
പുന്താട്ടുതിക്കുന്നോം,

പുവലംഗത്തിൻ ഭംഗി

കവന്ന ദൈനംഡിനം

പുവുകളാമോദംപു—
ണ്ണങ്ങമേ വിരിയുന്നോം,

എങ്ങിനെ മറന്നീട്—
മോമല്ലോ സകലം നിന്ന്
ഒംഗിയെപ്പറിഗ്രഹി—
ചുമ്പുനിൽ മുന്നോട്ടേപാരാ?

എക്കില്ലും മറന്നാല്ല—
മെന്നെന്ന നീയെന്നാളും നിന്ന്—
സകല്ലും സഹായം
തീരവാൻ മനസ്തിനി!

ഹാ! വരും ജനത്തിക—
ലേക്കില്ലമൊന്നായോ ചുരാ—
റാവട്ട യേകാന്തമാ—
മിത്തപോ മാർത്താലോ.

16. ഒരു പാറ.

പുലരിതന്ന് സുസ്ഥിതമുലകിൽ പുതിയോരു
പുളക്കമണിയില്ലോ. കാലം,

കനകക്കതിരകൾ ഗഗനമാം പാടത്തിൽ
കനമോട് ചായുന്ന കാലം,

പുതുമയുലാവുന്ന ലാവണ്യമേതിലും
പുതുമയിൽ കാണുന്ന കാലം;

അതമയിൽത്താരണ്യമേൻമദനാരാജ്യത്തും—
മതണിമ നൽകിട്ടോ കാലം,

ചതുരതയേറുന്ന ചട്ടലമിഴികളിൽ
മപ്പലത പുണ്ണന കാലം,

പുട്ടരക്തമോടിന്തടിച്ചുകൊണ്ടതിലും
ചുവച്ചുക്കേന്തുന്ന കാലം,

ഉവനമാരുത്തമവിജ്ഞാലയത്തികൾ
അക്രതിതന്ന് വാം വാം പഠിയ്ക്കു,

അലരിലും, തങ്ങവിലും ചെടിയിലുമെന്തുകാണ്ടി—
യലമലമേററിപ്പുത്രക്കൈ,

കയ കോച്ചു പുന്നാററ പുതമോദം കൂട്ടക്കാ—
രോതമിച്ചു തത്തിപ്പറന്ന.

മഴവില്ലിന്നശക്കാലുമരിമപ്പും.പാററയെൻ
മനതാരന്നയ്യോ കവൻ!

അനിഗ്രഹാലാവണ്ണപ്പിലയിൽമുഴക്കിയെ—
നകമോന്ത പുന്നാററയായി;

അഴകിനെപ്പിന്തുടന്നേതോ ഭവനത്തി—
ലവിരതം തന്മുകയായി.

അനഘിനമാത്മാവാണ്ണുംനുംധാമത്തി—
ലതിമോദമോട്ട ലയിച്ച!

* * * * *

പ്രകൃതിവരീക്ഷയിൽ ഹന്ത! ഞാൻ തോറുവോയോ!
വരമാന്മാബാധമുണ്ടിച്ച്:—

“പുന്നമോടി കണ്ണു പരിനുമീച്ചുംചുംകിൽ
ഹലമോ പരാജയം മാത്രം.”

അവിടു പിനിച്ചു ഞാനെത്തരയോ ദ്രംവ—
നിവിടമിനേത്തിയെന്നാലും

പരമപ്രശാന്തത കോലുമേകാന്തത
പരമെന്തിയും വിഷമെന്നാലും

സിനിമപ്പുടും വോലെയിനാമക്കാളും—
മഹതാരിലേക്കനാ മോദം!

16. ഒരു തത്ത.

(കേ കൈ)

എന്തിനു മനമേ! നീ
വിഷാദിക്കന്ന നാനാ—
ചിന്തകളണിയായി—
ടുടിയ്ക്കു മുലമാമോ?

നീ മറ്റൊരു വിഷാദിയ്ക്കു—
ലണ്ണതാരുകും വിശ്രദം
നീ മോഡിച്ചിരിക്കുകി—
ബുല്ലാസമെല്ലാടവും.

എന്ത് ലും പത്രാതെ
നീ, യനാവിലമായി—
സ്ഥാനത്തു സുധിരമാ—
യിരുന്നാൽ വിജയമായോ.

കൊണ്ടലിൻ നിരക്കാണ്ടു—
ഇഴവൻ മുടിയാലും
വിണ്ടലും നോക്കി, പറ—
മിണ്ടൽ പുണ്ണന്തുണ്ടോ?

കനകപ്രഭ ചിന്നം
 നക്ഷത്രപ്രാവഞ്ച-
 ഇന്നലം കൊള്ളത്തിയാൽ
 തോഷവും വൃഥതുണ്ടാ?

അപ്രമേയമായേക—
 തപത്തിലെപ്പോഴു മുന്നി—
 നില്ലോരു നഭ്യുതാ—
 നാമപരം നമ്മക്കന്നം.

* * * *

കട്ടമേ വിഷാദിയ്യ
 വേണ്ട മഹമേ! നീ
 വിഷ്വത്തികളിനു
 കാണുന്ന ചേഷ്ടിത്തതംൽ

മാരമീവിപ്പത്തുകൾ
 മാനവമാഹാത്മ്യത്തിന്
 മാരമരണ്ണവാനെഴു—
 മരകളുകളാത്താൽ-

കഷ്ണമന്തിരം കണ്ട്

രത്നമാണ്ണന്നാത്രു നീ

ചെങ്കനലെട്ടത്തണി!—

ഞത്തല്ലോ, തൽപ്പലമല്ലോ.

മാനവാക്കാരം കണ്ട്

വിശ്വപ്രസിദ്ധവോയോ കണ്ണും,
കാനന്തൃഗത്തെ നീ

യെന്നതു പരമാത്മം!

മന്മഹ്യൻ മന്മഹ്യനെ

വബ്ദിച്ചും കാണുയിൽത്താൻ
മന്മഹ്യൻ മന്മഹ്യനെ

മദ്ദിച്ചും മുന്നോട്ടേപാടം,

സോദരൻ സഭ്യാദര

ഗളനാളത്തെച്ചീനി

സേപാദരം വീപ്പിക്കുന്ന

മനജ്ജപ്പത്വപേമേ!

നിന്മ നിമാവിലെങ്ങ്
സത്യവും സമതപവും?
ലിന്റനിലെങ്ങ് നീതി—
നൃാധാരവും പ്രണയവും?

മാനവൻ മനജനെ
ഹ്രദയാദ്ദേശം ചെയ്തു
മാനവസ്ത്വഹമെങ്കും
നിന്റെ ശാസനത്തികൾ?

മാനവകാപട്ടമേ!
ചിരിച്ചാൽത്തലച്ചു നീ
മാനത്തിൽ മദിച്ചകൊം
കൈത്തുമിപ്പോ, ക്ലന്നാൽ

അമിയിലക്തത്രിമ
സൗഹാദ്രം പരഞ്ഞന
നിക്കലേസ്ത്വത്തിന്റെ
തുമണിമണ്ണപത്തിൽ

നിത്യനുതനയമ്മ
രഹ്മികൾ വിതരന
സത്യത്തിനലംഗ്രഹ്യമാ—
ഇഗ്രശാസനത്താൽത്താൻ.

കൂർത്തിരം നിറവേദനഫം
അരക്കിനാളിൽ ജീവ—
പര്യന്തം നിന്നെന്നോക്കി—
ക്കണ്ണാരാസ്സമഹ്യത്തം!

വന്നണഞ്ഞവോ, യതാ
കാണന്ന പുർഖാദ്ധിയി—
ലൊന്നവോലുലക്കല്ലോ
താലാട്ടം ദേവൻ നുനം!

17. ചെടിയുടെ പാട്ട്.

താരണിമദാരാഭിവിശിഷ്ട—
തയക്കൈള്ളുന്നാൽ ഘുണ്ടാപ്പിൽ,
വിച്ചുകമ്പലുകൾ മെച്ചമിയൻ, ചി-
രിച്ചു കളിപ്പും ഘുവനിയിൽ,
എന്നാട്ടം വനിനീരലർ പരിമള-
മന്നും വിതരം ഘുക്കാവിൽ,
ചെവുകമലങ്കരി ചെവുനിന്നുണ്ടി-
യംബരസീമയിലങ്ങുന്നോം,
മദാനിലന്തിക്കരുകം മലർന്നിര-
ക്കുന്നുന്നായിട്ടുണ്ടുന്നോം,
ടുംഗാളികളും ഉസമൊട്ട ഘുമയു-
വന്തു നക്കൻ രസിയ്യുണ്ടുന്നോം,
അലിവെചുമലകിൻ കിഴി തഴക്കാതേ-
യഴലിൻ ചോലയിൽ മരവീട്.
അഴകം മണവുമെഴാതെതാൽ പാഴ്‌മെട്ടി-
പഴതേ പംട്ട് ചൊഴിക്കകയായോ:—

(ഒ ക ക)

“മോഹനമൊരു വൃംഗതാ—
പുംജലാണെന്നറ ജന—
മാഹാ! മത്സ്യത്തത്തിൻ
വിവാകം ധന്യ; മെന്നാൽ,

വൃംഗമേറുമുണ്ടി—
കാരില്ലസിപ്പാനോ,
അകയിൽ കാന്തി കോലും
വെളിച്ചമേലും വാനോ,

ഭാഗ്യമില്ലാതെന്ന ചാത—
കൈഞ്ഞമാരമാകം, നുണ്ടാ—
ഭാഗ്യകാലമോ ഹന്ത,
പാഴിലാകും ബോധിനാം!

പാവനപ്രേമഗാനം
മധുരം ശ്രവിയ്ക്കാതെ,
ജീവിതാനന്ദാമൃത—
മാവോളം നകരാതെ,

വേണ്ടപോച്ചയരാണോ
വികസിപ്പാൻമാവാ—
തിണ്ടലിലാമഗമായു്
വാണി ഞാനാൽ കോണിൽ.

* * * *

കേവലം ഒച്ചപ്പംത—
നടിയിൽക്കൂട്ടിക്കാണോ
കമ്മസാക്ഷി തന്നകരം
അഹിച്ചു മന്നേരുപോം,

പാവനപ്രചോദനം
കൊണ്ടപ്പിന്തുനിൽ മനം
അവകോശളമോരോ
'മുകളം' കാണമാറായു്!

പാഴ്ച്ചട്ടിയ്ക്കുണ്ടാം വേദാ—
മോദങ്ങളുലക്കത്തിന്
കാഴ്ചയിൽ ശണ്യമാമോ?
മേലാളർ ഗൗനിയ്ക്കുമോ?

സൗഹത്തിൻ മഴകിയ
മിചികിടിക്കുന്നമെന്തും
മോഹനം; മറിച്ചായോ—
ലിവിഗ്രേം വിത്രുപംതാൻ!

* * * *

ഇല്ലവിള്ളാശാംഗം
തെല്ലു; മീ ‘ഇക്കുളങ്ങടം’
മെല്ലവേയുലന്തിള്ളാ
തലത്തിൽ വീഴും മരുപ്പ്,

നാമത്രുചിണിയാകം
ദേവിതൻ സപരൃജ്ഞാ—
യാമരാലപ്പിജ്ഞാന—
കലരിൻ നിരക്കാപ്പും,

അന്തികമണം എത്തക്കിൽ
ധന്യനായേനോ; കുഴൽ—
ക്കെതരാ പതിച്ചാലോ—
മഹജനം സഹിതമായും.”

(ഗ്രന്ഥമേരം.....എന്ന മട്ട്)

പട്ടചാട്ടിതു കെട്ട മാമരങ്ങൾ
നെട്ടതായ ശീഷ് കല്പക്കിമോഭാൽ;

ഉയരമെഴുന്ന തത ചിൽ മേദ്യം
കയിലേറുവ പാടി മധുരമായി!

പുത്രഗ്രഹം പൂണ്ഡ മാമലക-
ജ്ഞാത ഭാവഭേദമിയന്നതില്ല!

തെളിവോടൊഴുകം തരംഗിണിക-
ളിലകളാൽത്താളം വിടിച്ചു നിന്ന;

മണമേരം പുനിര പുണ്യിരാ പു-
ണിണിയായ്യണങ്ങിപ്പുരിഹസിച്ച;

പുളകമിയന്നഉള്ള പുൽക്കൊടിക്കരം
കിളികന്ന ശോകമൊത്തുകവി മനം.

കമലങ്ങൾ മേല്ലു മേലുല്ലസിയ്യും
വിമലജലമെഴും പൊയ്യുയിങ്കൽ

കളിഡം സക്കൗളിപ്പാട്ടിനെല്ലിൽ—
തെളിവാഴ്മാത്മാത്മയിൽ നീന്തി!
അക്കതിതൻ ഭാവങ്ങളീവിയം, ക—
ണകമാച്ചടിക്കണ കളിത്തുപോയി!

---

18. സരസ്പതീപ്രാത്മന.

(ശങ്കരാഭരണം—അവകം)

കരണാകരി! വാഗീഷപരി! രാജേഷപരി! ശങ്കരി!
കമലാസന സീമന്തിനി! വരദായിനി! വരവാൺ!
സാ-രി സനിധ നിധപ മധപ യപമതരിഗമപയനി!
സാരി-നിസ-ധാനി-പധ-മാപഗമരിഗമപയനി!

(കാമോദരി)

വീണാവിനോഡിനി! നിഗമാടവിസഖാരിണി!
കാമേശ്വരി! കാമിതാത്മഹലഭായിനി!
[നാദത്രുപിണി!
ദേവി! മധി ദയാം കര ഹോ“ലോകാചലതല
[വാസിനി!”
ദേഹി മഹ മുമ്മയദേ! പാഹി ബുധജനനതവദേ!
(വീണാവിനോഡിനി!)

അഭിപ്രായങ്ങൾ :-

— — —

മലയാളകവിതക്ക കൂടുതൽക്കഥാവകാർ നൽകിയിട്ടുള്ള സംഭാവനകൾ എല്ലാമറിതാണ്. മഹാകവി കൂടുതൽ നൽകി മതകവാം അഭിവാസിയാം കൂടിയായ വിദ്യാർത്ഥികൾ. കെ. കുമ്പു് പ്രപ്രോഫാഡ്യൂട്ടിഡ്യൂട്ടുള്ള 12 കവിതകളാണ് മനോഹരമായ ഈ ചെസപ്പുകൾക്കിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതു് ശ്രീ. കാരതിക്കുമ്പുകുമ്പു് അസാധാരണ വിനക്കൾക്കുള്ളതു അളളാണെന്നു് അല്ലതെന്തു കവിതയായ ‘സാഹിതീപ്രാത്മന’കിൽ നിന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. നീലേപരത്തുവെച്ചുചേന്ന് സാഹിത്രപരിഷത്തിനൽക്കുന്ന 20-ാം ഫോറത്തിൽ വാചിച്ചു ഈ കവിതകൾ അന്നമഹാകവികൾക്കുടി ആസപദിച്ചു പ്രശ്നസിക്കകയുണ്ടായി.

രാജീവപ്രാധാന്ത്രജ്ഞൻ കവിതകളാണ് ‘അത്യപാനാ, പതാകവനനാ,’ ‘ജയിക്ക ജനനി’ എന്നീവ. ഇവയുടെ പറമേ മഹാകവി കൂടുതൽനിന്റെ മരണത്തെക്കറിച്ചും, ഉള്ളിരിന്റെ ഭേദവിഭ്യാഗത്തെപ്പറ്റിയും, ഗാന്ധിജിയുടെ വേർപാടിനെസ്സംബന്ധിച്ചും യാഹാകുമം അന്ത്രപ്രണാമം, നിത്രംശാന്തി, അന്ത്രപ്രാഹരാരം എന്നീ കവിതകൾക്കുടി എഴുതിച്ചേര്ത്തിട്ടുണ്ട്.

“കുമ്പുകൾ കാണുന്നീവ, ചെവികൾ കേൾക്കുന്നീവ നെല്ലവാനാവുന്നീല എദ്ദൂ തുടിക്കാഞ്ഞം....”

എന്നിങ്ങനെ പോകുന്ന മാതൃലകാം ഗ്രാമമായ കൂടുതൽനിന്നും നൽകിയ ‘അന്ത്രപ്രണാമം,’ അന്ത്രപ്രാഹരാരം

തനിൽ, ഗാന്ധിജിയുടെ വേർവ്വാടിൽ പ്രതിക്കൊള്ളുമ്പോൾ മുഖ്യമായ വാക്കുകളിൽ എത്തും ഭാഗിക്കായി ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക:—

“പക്ഷികൾപാടനില; മുക്കുങ്ങൾ ചബിപ്പീല;
ഇക്കിതിയപാരമാം ഭിവപതിലാണ്ടപോയി!!”

വാദ്ദോന്നം^ഇതദ്ദേവൻറെ ജനദിനത്തിൽ അപ്പിച്ച്
താണ് അച്ച്. ഓൺപൂട്ടവ, മനിപ്പുതക്കൾ, ശ്രേശവത്തി
ൽ, എന്നിവ കവിയുടെ വള്ളനാസാമത്ത്^ഉത്തിനു നോം
തരം ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. ഏതുപ്രത്യേക രണ്ടുണ്ണം ഭാഗി
യായ പ്രതിവണ്ണനങ്ങളാണ്. ഇവയ്ക്കും പറമേ ‘രജ
തജ്ജവിലി’ എന്ന ഒരു കവിതകുടിയുണ്ട്. എല്ലാറിലും
വേണ്ടപോലെ അലങ്കാരപ്രയോഗങ്ങൾ നടത്തിക്കൊള്ളാം.
അതിന്റെ ശോഭനമായ ഒരു ഭാവിയുടെ
മുന്നോടിയാണ് ഈ ‘ഭാവമുകളങ്ങൾ.’ സെഫറല്പും പരത്തി
നാതും അതുപോലെതന്നെ സെഫറൽസവത്തുള്ള തുമായ
നിരവധിപൂക്കൾ കോത്തത്തു സാഹിത്രമാലപ്പുങ്ങൾ വി
ദ്ധാൻ. കെ. കെ. കുറുപ്പ് ഭാഷാപേരീഡു കണ്ണത്തിൽ
അണിയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്ന നമ്മക പ്രതീക്കിക്കാം.

“ദേശമിത്രം” ഏഴുപ്പതില്ല. പണ്ണക്കം 3-ലക്ഷം 48.

1951 ജൂൺ 30-ാം

കൃഷ്ണ സ്ര.

എന്നും പ്രശ്നവും സമ്പാദിച്ച ദിവംഗതനായ അംഗി. കടക്കം തുടർന്നു കുറഞ്ഞിരുന്നു കൂടുതലിന്റെ മതമകനും നീ ലേശപരം വൈദിക്കുളിലെ മലയാളപണ്ഡിതന്മായ ഒരു യുവാവാക്കനു പ്രസ്തുതാക്കളും വഹിച്ചുകൊണ്ട് വിരാജി ക്കുന്ന പുത്രന്മാരുടെ അനേകം അനുഭവത്തിന്റെ പത്രങ്ങൾ ചെറു കവിതകളുടെയാണ് ‘ഭാവമുകളാജീവി’ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരി ക്കുന്നത്. ഭാവമുകളാജീവിയിൽനിന്നുന്ന കവിയുടെ തികഞ്ഞ തന്റെ വിവരാട്തിപ്രഭും അതിന്റെ അംഗമായ വിനയ ഘും പ്രത്യുഷമാക്കുന്നണ്ട്. അംഗി. ഉള്ളാട്ടിൽ ഗ്രാവിറ്റം കട്ടിനായൻ മുഴുവൻ ചെറിയ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള തുപോലെ മുഴുവൻ യുവകവിയിൽ വിഭദ്ധണ ത്രാസം മുപ്പോൾ തന്നെ വീക്ഷിക്കാം മഹത്തായ ഒരു ഭാവിയുടെ മധുരലാസ്യങ്ങൾ. മാതൃഭക്തി, സാഹിത്യഭക്തി, പ്രകൃതിസൗംഘ്രംഭാദാസക്തി എന്നിവ ലാളിത്രും, കോമളപരം, പാണ്ഡിത്രും മതലായവയേം ചേര്ന്നാലുണ്ടാവുന്ന അതുസ്പാദപ്രതയും അനാദേവവും മുതിലെ കവി തകളിൽ അഞ്ചുനിന്നും മുഖ്യാമുഖണ്ഡനു പറയുവാൻ മടി ക്കേണ്ടതില്ല. അവതാരികാകാരന്റെ പ്രാത്മന ത്വാജിംഗം അവവർത്തിക്കുന്നു: ‘സാഹിത്രക്കളാരിയിൽ അടവുപിഴിക്കാതെ അങ്ങം ഏട്ടി അന്നപരായശാസ്ത്രാജ്ഞിച്ച അമ്മാമൻമാ അട കാലടികൾാൽനിന്നും പിറ്റുടരട്ട്.’

‘ത്രാവത്താഴ്ത്താളി’
പുസ്തകം-2-1126 എം ലക്ഷ്മി ചീററ്റ്-കൊച്ചി.

സാഹിത്യപ്രാത്മന, ബാന്ധുദവ എന്ന തുടക്കി ജയിക്കജ്ജനനി, എന്നവരെയുള്ള പത്രങ്ങൾ വണ്ണകവിത കാലം അടങ്കിയതാണ് ‘ഭാവമുകളാജീവി.’ കവിയുടെ കരയ

റ സാഹിതീക്കൾ എന്നിവ ഭാരോ ത്രിയിലും കാണ
പ്പെട്ടുണ്ട്. അന്ത്യപ്രഖാം, അങ്ഗത്യപ്രധാരം എന്നീ
കവിതകൾ കവിയുടെ ഭാവാവിഷ്ണുരണ്ടതിനു ഉദാഹരണ
ഡാക്കാണ്.

കട്ടമത്ര കവിതാപാരമ്പര്യത്തിൽ തന്റെ മാണസം
മഹാകവി കട്ടമത്രയിൽനിന്ന് മതകരം ശിഷ്ടനമായ വി
ദ്ധാം. കണ്ണതിക്രമിച്ചുകൂട്ടിയിൽനിന്ന് ആരാധ്യങ്ങൾ സ്പാർത്താ
മംജളാണ്. യുവജനങ്ങളെ ആരുദ്ധരംസന്ദേശനാരാക്കുന്ന മി:
കുപ്പിയിൽനിന്ന് കവനങ്ങൾ കോരള്ളത്തിൽ എന്നും പരിപാലി
ക്കമാറാക്കേണ്ട!

‘പ്രബുലുക്കേരളം.’

വാല്പും 37-1952 ആഗസ്റ്റ് -ലക്ഷം 8
കാലടി.

അവതാരികയിൽ, ശ്രീ. ജി. കെ. എൻ. പരയൻ
തുപോലെ ‘പ്രാചീനമലയാളത്തിൽ നിരന്ത്രപണിക്കു
നാക്കുകയും സ്ഥാനമാണ്’ ആധുനികമലയാളത്തിൽ ഏറ്റ്
ക്കരെ കട്ടമത്ര കന്നിയുൾ കുപ്പുനാക്കുകയും. ആ തന്റെ
ടിലെ പുതിയ തലമുറയിൽപ്പെട്ട ശ്രീ. കെ. കുപ്പി
യിൽനിന്ന് പത്രംഞ്ചലാലുകവിതകളാണ് ‘ഭാവനുകളും’ തന്നിൽ.

മിഴിവും തെളിവുശുള്ളവയാണ് മി: കുപ്പിയിൽനിന്ന്
കവിതകൾ. ചിന്തിപ്പിയ്ക്കാനും നമ്മുണ്ടാക്കിയ
ഒല്ലെങ്കിലും അവ സമർപ്പിക്കുന്നതിൽ ഗുംഡക
ത്രംബു് അതിനുള്ളിച്ചിട്ടില്ല എന്നാത്തനൊയ്യാണ്
പ്രധാനക്കാരാണോ.

എ. പി. പി. നന്ദത്തിരി.

“ശാതുമു ആഫ്പതിപ്പ്.”

പ്രസ്തുക്കം 29-1127 രൂഹികം 23-ലക്ഷം 39
കോഴിക്കോട്.

മഹാകവി കുട്ടിത്തിരൻറെ അനന്തരവനാണ് ഗ്രന്ഥ കാരൻ. കുട്ടിത്തിരൻറെയും, ഉള്ളിരിൻറെയും, മഹാത്മജിയു ദേയും ചരമത്തെക്കറിശ്വരതിയ മുന്ന കവിതകൾ ഉം പ്ലേഡ് സാഹിത്യിനുകൂടിയും മാതൃഭക്തിയും പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന പതാകാവന്നനും, അമധ്യപാനം, ബാണസ്ത്രവ ത്രഞ്ഞായി പത്ര ബേജാളം കാവ്യപ്രകാലജ്ഞരിൽ അടങ്കിയതാണ് ഭാവചുകളും ഒരു പ്രസ്തുതത്തി. അമ്മാമൻറെ അഭ്യർത്ഥിപ്പി ത്വന്തിയിൽനിന്നും അസ്പദിക്കാൻ സാധിച്ച കാവ്യസൂയജു എ പരിശീലനപ്രവർത്തനയിൽ ആദ്യത്വം കുട്ടിത്തിരൻറെ ആദ്യത്വം മാതൃകളുണ്ടാണ്. കവിയുടെ എഴുപ്പിൽ പ്രാത്മനഃ—

‘നീരിലും കരയിലും, പുലിലും മരത്തിലും,
ചാരവെണ്ണാടത്തിലും, കൊച്ചുചുൽക്കടിലിലും—’

രൈപ്പോലെ കുടിക്കാളിയിന്നു നാദത്രംപിണിയോടാണ്. കൈരളിയുടെ സാഹിത്യസമ്പത്തിരൻറെ രൈ സാമാന്യത്വം പഠിക്കാനും ഭക്തിപ്പൂർണ്ണം അതിനെ അതിരിക്കാനും ഒരു കഴിവും അതു കുടംബവഹിമകൊണ്ട് സാധിച്ചതും രൈ ശുഭലക്ഷ്യാഭാംഗം. നിരന്തരമായ അഭ്യാസംകൊണ്ട് അതു കഴിവിനെ പ്രഖ്യാപിക്കാൻ പരിഗ്രാമിച്ചാൽ കുട്ടിത്തിരൻ ബുക്കാക്ക് ഇനിയും കൈരളിയും പുതിയ കാഴ്ച വെക്കാൻ സാധിച്ചുക്കാം.

ബി. പത്രനാഭപിള്ള—“ഗ്രന്ഥാലോകം”

വാല്പും 5, 1953 സംപ്ലേസ്-ലക്കം 9
തിരുവനന്തപുരം.

“ഭാവമുകളുണ്ടരു”ക്കെ ലഭിച്ച

ആര്യംസകർഡ്:—

ഭാവപ്രഖ്യാലകവിവാഗജനാം കൗദ്യപ്പേ,
ഭാവത്ക്ക് ‘ഭാവമുകളുണ്ടരു’ സുകോമളാണരു;
അവിഹാഗയിൽയട കേരളമണ്ണലബന്ധ—
പുഖാടിയിൽപ്പുതിയൊരാട പുതഞ്ചിട്ടന്തു!

സപ്റ്റം—വള്ളം തേതാർഡ്.

ചെറുതുരുത്തി. (കൊച്ചിൻ)

16—5—51

കണ്ണട ‘ഭാവമുകളുണ്ടരു’ കൈതുകം
ചൂണ്ടുനോക്കി മഴുവൻ രണ്ടുന തൊൻ,
വിണ്ണട വാസന പരമ സാരമും—
ക്കാണം മണ്ണരിയിതെന്ന തോന്തി മേ.

വരകവി, കനകത്തു പത്രനാഭമേനോൻ.

പുതുപ്പുതിയാരം.

5—8—51

സദേതാഷതേതയും കീതജ്ഞത്തയേയും അറിയിച്ചുകൊ
ള്ളിന. കടമത്തകടംബവത്തിലെ ഉഹനീയമായ സാഹിത്ര
പാരമ്പര്യത്തെ മേലിലും നിലനിത്രംന്നതിനും കാരണവ
നായട പാദമുദ്രക്കൈ ആരാധിക്കുന്നതിനും, നിങ്ങൾക്കു
ഈ ശ്രദ്ധയും കൈതുകവും തന്നെയല്ല വേണ്ട വൈദിക്ഷ്യം

• ഭിന്നം ഉണ്ടെന്ന കാണാനതിൽ സദേശാഷിക്കുന്നു. നിക്ഷേപങ്ങൾ ഉത്തരോത്തരം വിജയം ലഭിക്കുന്നാക്കട്ട.

സപ്റ്റം വടക്കുള്ളൻ.

വൈക്കം 1126 മിച്ചുനം 17

താങ്കളേയും താങ്കളുടെ അഭിവൃദ്ധിയാരായിരുന്ന മാതൃ പ്രഭാവേയും രിക്കല്ലും മറക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. താങ്കളുടെ ഉദ്ധൃതിയിൽ സകലവിധമംഗളാശംസകളേയും അയക്കുന്നു.

മുദ്ദമുള്ള്. സപ്റ്റം എ. വി. ഗോവിന്ദമേനോൻ
“അയോദ്ധ്യ” കമ്പിടി.

18—9—51

കാം നമോ ഭഗവത്തേവാനുഡേവായ.

എൻ്റെ അംഗീകാരവമായ നന്ദി. അഞ്ചെയ്യുടെ അ ന്ത്രപ്രഖ്യാമം, നിത്രപ്രഖ്യാതി, അന്ത്രപ്രഖ്യാപഹാരം എന്നീ പദ്ധതികൾ കഴുന്നിൽ വെള്ളം വരാതെ വാച്ചിക്കവാൻ വാദം. കൈരളീസേവനത്തിൽ അഞ്ചെയ്യുടെ സർവ്വവിജയവും യശസ്വിഥാനാക്കവാൻ പ്രാത്മിച്ചുകൊണ്ട് സ്നേഹനമന്നൂരു പും. ഗ്രനകാംക്ഷി സപ്റ്റം

എ. വി. കട്ടിക്കുള്ളമേനോൻ.
വടക്കത്തുവീട്—ആനക്കര.

1127 കനി 4

—ഭദ്ര!.....പുസ്തകം തോൻ സബക്കതുകം വായിച്ചു. അസ്ത്രിച്ചമായ രചനാരീതികൊണ്ടും, പ്രതിപാദ്രമഹിമ കൊണ്ടും “ഭാവമുകളും” ആവാദചുഡായം സരസവം എദ്ദുവമായിരിക്കുന്നു. ‘കട്ടമത്തിൻ്റെ മയമകനാണ്’ അ

പ്ലേ? “ബിജ്ഞ്യാഗതം ദശരമസ്വകലം പ്രതിശ്വാം” എന്ന
സുചർത്തുൻ പറഞ്ഞപ്പോലെ പറവാൻ തോന്നാനോ.”

എന്ന്

വിജയാശംസകളോടെ—കരിപ്പുറത്ത്.

കേശവൻനും

“നദനം” ചേന്നാര, തിന്തു.

7—12—53

—ഭാവമുകളിൽപ്പറ്റി രഹിപ്രായം പറയുവാനുള്ള
കഴിവു് എനിക്കില്ല. എങ്ങിലും ഒരു അസപാദകന്നു
മനോഭാവത്തോടുകൂടി ഞാൻ ആ കവിത മുഴവൻ വായി
ം. ‘ഓണപ്പട്ട’വയും ‘മണിപ്പുതക്കവും’ ഉന്നാമാരിണി
യായ കൈരളിക്ക അനാത്രപമായ അലങ്കാരമാണെന്ന് എ
നിക്ക തോന്നി. മുന്നു വിഭാവഗ്രീതാജ്ഞാലിലും അലപ്പാത്ത
സംസ്കാരത്തിൽ അടിയുറച്ചുനില്ക്കുന്ന ഒരു ഭാരതീയന്നു
ആത്മാവിനെ ഞാൻ കണ്ണെത്തി. പുസ്തകം എന്നു തുഷ്ടി
പൂട്ടുന്നി. —സ്വപ്നതാം വി. എ. കേശവൻ നമ്പുതിരി.

ചിറക്കൽ,

21—6—51

